BIBLIA ÉS GYÜLEKEZET

2020. december | A Biblia Szövetség Egyesület folyóirata | XXXII. évfolyam 4. szám

Ára: 400,- Ft

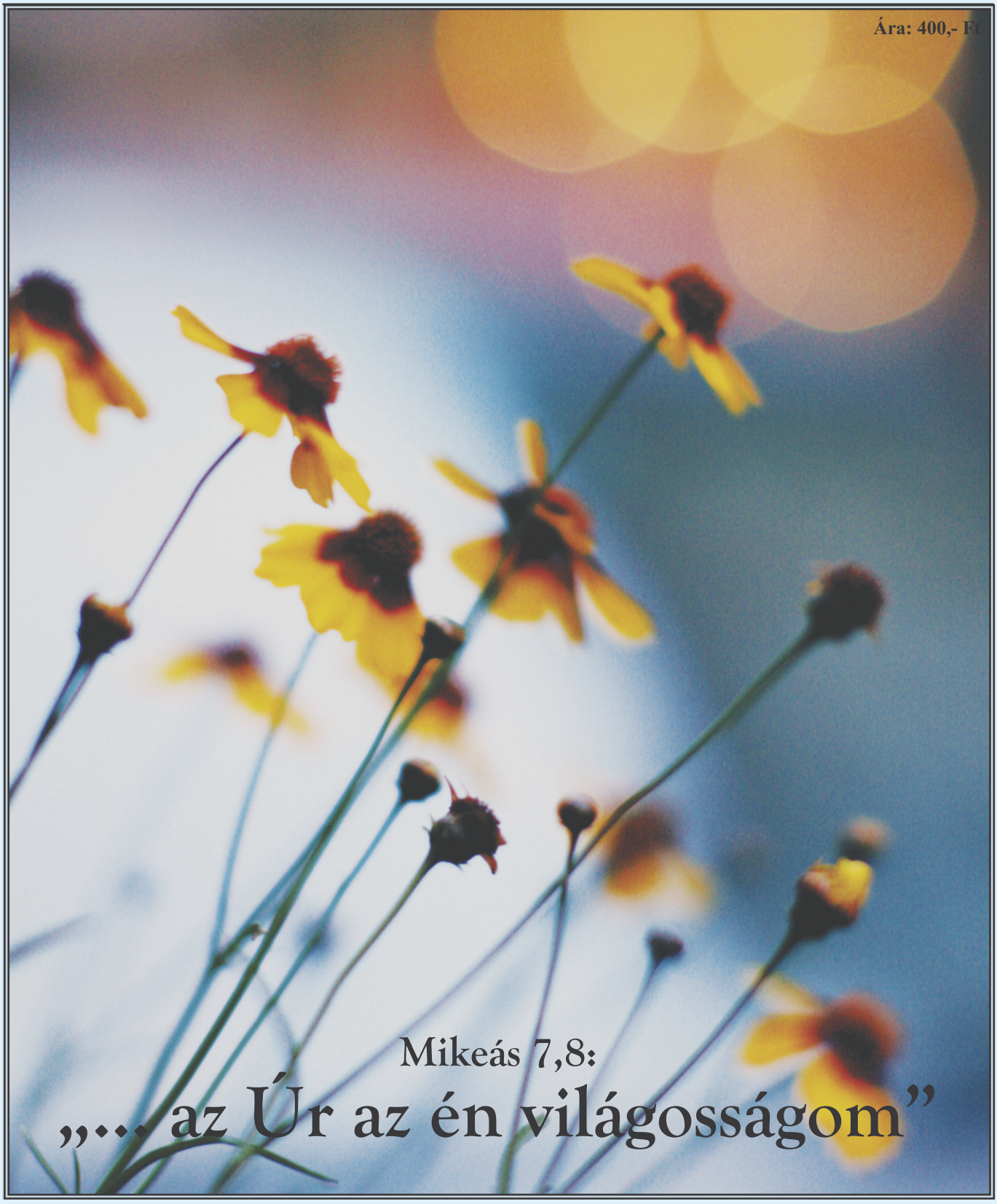

Mikeás 7,8:

„… az Úr az én világosságom”

A 30 év feletti egyedül élők (30+) számára rendszeresen szervez a BSz programokat. Ebben az évben 2 csendesnapot és 3 kirándulást is. A kép a Pilis hegységbe szervezett túrán készült.

A Biblia Szövetség szeptemberi rendkívüli küldöttgyűlése Pécelen.

Emlékezetes történelmi pillanat: a járványveszély miatt szájmaszkban a mátraházi előadáson

Kedves Olvasóink, Kedves Testvérek!

Most, amikor a Biblia és Gyülekezet 2020 karácsonyi számának beköszöntőjét írom, még nem tudhatom, hogy a külsőségekben milyen lesz az idei karácsonyunk.

Vajon a Covid-19 vírus terjedése miatti korlátozások enyhítésre, szigorításra vagy esetleg feloldásra kerülnek? Találkozhatnak-e távolabbi családtagok, összegyülekezhetünk-e templomainkban anélkül, hogy örömünkbe végül üröm ne vegyüljön?

Valójában aggodalom tölt el afelől, hogy ki tudunk-e szakadni a közel egy éve tartó, bennünket egyre jobban körülvevő világjárvány lelkileg és testileg egyaránt veszélyes, halálos szorításából.

Advent ettől függetlenül is gyakran az ünnepre, a találkozásokra való készülődés, a sütés, főzés, takarítás, tehát hatványozott mértékben a földiekkel való foglalatosságok időszaka.

Azonban az idei esztendőben még inkább kísért bennünket, hogy ezekkel foglalkozzunk és így készüljünk az ünnepre.

Sajnos a világ keresztyénsége ünnepeiben is egyre inkább elveszíti azt, ami az ünnep lényege kellene legyen. Az ünnepek nem kiürültek, hanem bennük más került a középpontba. Az ünnepekre mindenki továbbra is vágyik, csak éppen az ünnepeltről terelődött el a figyelem – magukra az ünneplőkre.

Így karácsony ünnepének középpontjába is sikerrel tolakodott be a fenyő, az ajándék, az ételek, a népszokások, a humanista szeretet, a jótékonykodás, a családi találkozások sora, hogy Kevinről és a betörőkről ne is beszéljünk, akik nélkül – állítólag – nincs is karácsony…

Most pedig, a már megszokott kellékeken túl, egy újabb jelentkező is pályázik arra, hogy az ünnep főszereplője legyen: a VÍRUS.

Ezzel kelünk és ezzel fekszünk.

Ettől tartunk és ez ellen hadakozunk.

Emiatt gyászolunk és szomorkodunk.

Ezért várjuk a gyógyszert, talán úgy, mint még soha semmi mást…

Ebből próbálunk hasznot húzni végtelen leleménnyel.

Egyszóval, minden adott ahhoz, hogy 2020 adventje és karácsonya is úgy teljen el, mint az a bizonyos első, amelyről már-már elfeledkezünk, pedig olyan szépen és egyszerűen számolnak be róla az evangélisták. Azokban a napokban ugyan néhányan látták és megértették a legfontosabbat, de a többség figyelmét akkor is más kötötte le. Augustus császár népszámlálási parancsa, az ezzel járó jövés-menés, boszszankodás, lázadás, vagy éppen az ebből húzható haszon utáni hajsza…

Intem és egyben bátorítom a Testvéreket: nekünk most is oda és arra kell figyelnünk, AKI a karácsony ünnepének, de egész életünknek is főszereplője kell, hogy legyen!

Ebben pedig valójában most sem akadályozhat meg bennünket semmi.

Az a kérdés csupán, hogy akarunk-e arra figyelni, amire, akire valójában mindig is figyelnünk kellett volna, és figyelnünk kell – vagy hagyjuk, hogy a világ éppen aktuális dolgai vonják magukra tekintetünket és szívünket?

Felkelünk-e a pásztorokkal és bölcsekkel, elhagyva hétköznapi életünk megszokott menetét, hogy arra hallgassunk, aki elhozta nekünk az életet, és aki képes úgy megtisztítani és betölteni szívünket, hogy szánk az ő csodálatos dolgairól kezdjen beszélni?

Lesz-e találkozásunk azzal, Aki majd megszólal és vezet – talán más utakon, mint amin hozzá érkeztünk? Vagy távol maradunk tőle a világ által tematizált elfoglaltságaink terhelő súlyával?

Folyóiratunknak ezzel a számával is Jézus Krisztushoz hívjuk olvasóinkat.

Őhozzá, aki a szabadító és a megtartó!

Akire életünkben és halálunkban a leginkább szükségünk van.

Akire mindinkább szükségünk van.

Aki nélkül nincs öröm és békesség sem égen, sem földön.

Előre is köszönjük, ha – félretéve a híreket és egyéb elfoglaltságokat, odaszánva magukat – elolvassák az imádságos szívvel megírt cikkeket!

Legyen ez minden olvasónak áldássá, örömmé és lelki útravalóvá!

***Sipos Aba Álmos** / Budapest*

A NÉP, AMELY SÖTÉTSÉGBEN JÁR, NAGY VILÁGOSSÁGOT LÁT

„Az ő fénye mindentől különböző világosság, olyan, ami még soha nem volt a földön, ami ismeretlen az emberek előtt. Más a milyensége, más a természete, más a hatása, mint amit körül lehetne határolni.”

„A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát, a homály földjén lakókra világosság ragyog” (Ézs 9,1-2)

„… visszatért Galileába. Majd elhagyta Názáretet, elment, és letelepedett a tengerparti Kapernaumban, Zebulon és Naftali területén, hogy beteljesedjék az, amit Ézsaiás prófétált: Zebulon földje és Naftali földje, a Tenger melléke, a Jordánon túl, pogányok Galileája! A nép, amely sötétségben él, nagy világosságot lát, és akik a halál árnyékának földjén élnek, azoknak világosság támad.” (Mt 4,12-16)

Pogányok Galileája

Azokon a területeken, amiket az Úr Naftali és Zebulon törzsének adott, ott – az asszírok általi leigázás és deportálás során – lakosságcsere történt: az elhurcolt zsidóság helyére idegen népeket telepítettek: kutaiakat és más, különböző helyekről származó lakosokat (2Kir 17,24). Ezzel Galilea elpogányosodott. Ezért is nevezték pogányok Galileájának. Statisztikát nem ismerünk a lakosság nemzetiségi arányairól, de feltehetően több pogány élt ott, mint zsidó ember, és az ottmaradt zsidók is összekeveredtek vallásukban és szokásaik átvételével a pogányokkal. Tehát a prófécia szólt a zsidóknak, a pogányoknak és az össze-

elegyedett népnek is. Galileában mindenki nagy lelki sötétségben élt, s nem ismertek olyan lehetőséget, hogy másként is élhetnének.

Eddig nem tudták azt, hogy a Biblia Istene az ő megváltójuk

A Galileában élő pogányok vallásosak voltak, ami különbözött Izráelétől. A zsidók istene idegen számukra, Jahve nem az övék volt. Pogányként nem volt élő reménységük, hiszen bálványaik nem adtak nekik bűnből szabadulást és örök életet, ők is tudták, hogy az ő kősziklájuk nem volt olyan, mint Izráel Kősziklája (5Mózes 32,31).

Bár reményt ébreszthetett volna számukra Ézsaiás próféciája, ha valaki felolvassa számukra: ami arról szól, hogy éppen nekik, a galileai pogányoknak is készített megmenekülést: Isten éppen hozzájuk fogja elküldeni a Megváltót! De senki nem adta kezükbe Ézsaiás könyvét.

Napjainkban is nagyon sokan élnek a régi és új, örök pogányságban. Reményük nincs, kizárva érzik magukat a lelki élet lehetőségeiből. Nem tudnak arról, hogy a Megváltó az övék is lehet. Talán e sorok olvasója is olyan személy, aki ilyen kívülállónak, reménytelen életűnek és a megváltásra, örömteli életre esélytelennek érzi magát. A fent idézett prófécia viszont reményt ébreszt mindenki számára: Hidd el, te sem vagy kizárva, a te életed sem reménytelen, karácsonykor hozzád is elküldte Isten a szabadító Jézust!

Eddig nem ismerték az igazi fényt

Az írásmagyarázók szerint a *„pogányok Galileája”* megnevezés felső Galilea vidékét jelentette, ami a föníciai és szíriai terület határán lévén, állandó pogány befolyás alatt állt, amik közül a legsötétebbek a föníciai szokások és erkölcsök voltak (Vitringa). Ezért a kegyes zsidók mélységesen megvetették őket (Jn 1,47; 7,52).

Milyen különös, hogy éppen ide küldte Isten az ő Fiát, a tisztát, a Szentet. Megváltónk legtöbbet ezen a tájon tartózkodott (Mk 7,31; Mt 4,25; Mk 5,20). Az itt élő emberek számára tette leginkább elérhetővé Isten szabadítását: poklosokat tisztított, ördögöket űzött, sokakat meggyógyított, a szíro-föníciai asszony lányát is megszabadította (Mk 7,26).

Ez ideig a galileaiak a világosságtól megfosztott emberek voltak. Ézsaiás bemutatta (8,20-22), milyen sötétségben éltek. Ebben az állapotban nem ismerhették az igazi világosságot.

Bizonyára volt kultúrájukban, létükben valamilyen fény, lehetett misztikus vallásos megvilágosodásuk is, hiszen a Sátán a világosság angyalaként köztük is járt (2Kor 11,14), de ez nem volt az igazi fény.

Ézsaiás leírása a sötétség és a világosság különbséget mutatja be. Miután a sötétség rettenetes valóságát feltárta, ellentétként bemutatta Krisztus vakító fényét, ami besugározza életüket. Nagy világosságról beszél (9,2), sőt, a fény felragyogásáról ír!

S ez nem a betlehemi éjszakát besugárzó fény volt, mert az a júdeaiaknak szólt. A galileusoknak nem ilyen fény jelent meg, mert maga Jézus volt számukra a fény: amint közöttük járt, jót tett, Isten Lelkének teljességével tanított, csodákat tett…

Az ő fénye mindentől különböző világosság, olyan, ami még soha nem volt a földön, ami ismeretlen az emberek előtt. Más a milyensége, más a természete, más a hatása, mint amit körül lehetne határolni. Krisztus fényéhez talán a hit hasonló, ami szintén fentről, nem a földről való. Így, Krisztus fénye is mindentől különböző. Biztos, hogy ez lelki fény. Az ember lelkére, belső lelki világára hat. Leírhatatlan, mert isteni fény, körülhatárolhatatlan, mert az egész embert uralja, amikor elénekeli a szép karácsonyi éneket: *„Vedd elmém, lelkem és szívem, hadd adjam néked mindenem!”* (Ref. É.k. 329/2). Így, amikor Jézus szerte járt és jót tett (ApCsel 10,38), maga a teremtő Isten, a mindenek fölött való, a mindenható világossága jelent meg a galileai népnek, ami bűnismeretet, bűnbocsánatot és örök életet sugárzott.

Talán sötétségben telt el eddig a te életed is. Nem ismered a világosságot, az igaz világosságot, mert a 21. század Galileája is nagyon sötét. Ha voltak is fényeid, azok evilágiak vagy túlvilágiak. Az igazi fény ragyogja majd be szívedet akkor, ha Jézust megismered. Az ő világossága ragyog fel neked, amikor övé leszel. Az ő lelki-isteni tündöklése hoz új életet számodra.

A prófécia Jézusban teljesedett be karácsonykor. És megismétlődhet a te életedben is – ma, ebben a reménytelen, járvány-veszélyes, testi, lelki, anyagi, erkölcsi sötétségben tévelygő világban, egy Krisztust kereső emberi szívben.

Eddig nem ismerték a jó hírt

Sem a pogányok nem ismerték, de a vallásos zsidóság sem ismerte. A tanítói miatt nem tudtak róla, mert ők a törvényt hirdették. Csak a porba döngölték a kereső lelkeket, a törvény szavával fenyegették őket. Ma is élnek olyanok, akik a törvény szavát és az önmegváltás üzenetét hirdetik: szabad akaratod van, te meg tudsz térni, és akkor minden megváltozik. Az így értelmezett evangélium nem szabadít fel, mert az ember önerejéből nem tud megtérni. Ugyanakkor nem is evangélium, hanem imperatívusz-felszólítás. Mert csak Isten tudja az ember szívét magához fordítani, Isten könyörülete töri fel a bűn bilincseit, hogy meg tudjon térni: *„téríts meg Uram engem, és megtérek”* (Jer 31,18).

Ez megtörténik, ha Szentlelkével új életet ébreszt a szívben (Jer 31,33).

Jézus azt az evangéliumot hirdette, ami minden részében kegyelem, megvalósulásában is. Miközben hallgatod az Igét, keresed őt, hozzá kiáltasz, Isten az újjászületés ajándékában részesít. Isten Lelke az embert belül képessé teszi a megtérésre, az igazi hozzáfordulásra, a bűntől való elszakadásra. Azért lehet megtérni, mert szorongatóan közel jött a mennyeknek országa. Ez az evangélium. Ezt követi a megtérés parancsa, ami kimozgatja az embert lelki tunyaságából (Mk 1,14-15).

Eddig nem ismerték az igazi örömöt

A galileaiak ezt csak most, Krisztusban ismerték meg. Kitörő örömmel örvendeztek azok, akik megváltást találtak személyében, mert ő a pogányok világossága (Ézs 42,6 és 49,6) és az igazság napja (fénye) (Mal 4,2). Lukács evangélista írta ezt (13,17): *„Az egész nép* (Galilea népe!) *örült!”*

Kedves Olvasó! Adja az Úr számodra is ezt a karácsonyi örömöt!

***Alföldy-Boruss Dezső** / Budapest*

EGYIPTOMBÓL HÍVTAM KI FIAMAT

„Mi, akik már ismerjük a megváltás művének részleteit és hit által részesültünk annak áldásaiban, a remény beteljesüléséről is bizonyságot tudunk tenni...”

„Még gyermek volt Izráel, mikor megszerettem, Egyiptomból hívtam ki fiamat.” (Hós 11,1)

„Miután elmentek, íme, az Úr angyala megjelent Józsefnek álmában, és így szólt: Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, menekülj Egyiptomba, és maradj ott, amíg nem szólok neked, mert Heródes halálra fogja kerestetni a gyermeket. Ő pedig felkelt, vette a gyermeket és anyját még éjnek idején, és elment Egyiptomba. Ott volt Heródes haláláig, hogy beteljesedjék az, amit az Úr mondott a próféta által: Egyiptomból hívtam el a fiamat.” (Mt 2,13-15)

A Jézus Krisztus születését övező események mindegyike üzenetet hordoz.

Mit üzen a fogadó? *„… a saját világába jött, de az övéi nem fogadták be őt...”* (Jn 1,11)

Mit üzen az istálló? *„… nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát...”* (Fil 2,6-7)

Mit üzennek a napkeleti bölcsek? *„… akik egykor távol voltatok, közel kerültetek...”* (Ef 2,13). Ezeket az eseményeket ismerjük, üzenetüket is értjük. De mit kezdjünk a kevésbé ismert eseményekkel, mint például a „szent család” Egyiptomba való menekülése és az onnan való visszatérés? Az üzenet megfejtésének kulcsa az Ószövetségben található.

Az Ószövetség időszakában a zsidók hosszú évszázadokat töltöttek Egyiptomban. Kezdetben szeretettel tekintett rájuk az ország népe, a mézeshetek azonban hamar elmúltak. A következő fáraó és annak utódai már kényszermunkát végeztettek velük, sőt gyermekeik életére törtek. Ez a nyomorúság olyan mélyen beleégett a zsidók lelkébe, hogy Egyiptom nemcsak az akkor élt, de a későbbi generációk számára is a szolgaság jelképévé lett, amit a szolgaság háza metaforában foglaltak össze. Ebből a szolgaságból szabadította ki őket az Úr először a tíz csapással, majd a Vörös-tengeren való átkeléssel. És akárcsak a szolgaság, az abból való szabadítás is maradandó nyomot hagyott, a zsidó történelemszemlélet szerint ugyanis ez a szabadítás kovácsolta össze és tette őket különleges néppé, Isten népévé.

Jézus Krisztus egyiptomi tartózkodása és onnan való visszatérése – ezt az ószövetségi párhuzamot alapul véve – két üzenetet hordoz.

Az első üzenet: a szolgaság állapotában vagyunk. Ez a szolgaság nem fizikai, hanem lelki természetű: a bűneink kötnek gúzsba minket. Gyakran úgy tekintünk a bűnre, mint valami rajtunk kívül álló dologra, ami olykor megkísért minket, aminek olykor engedünk, de mihelyt ellene mondunk, eltávozik tőlünk. Ez a szemlélet azonban meglehetősen optimista, semmi köze a Biblia által elénk tárt valósághoz. A Biblia szerint a bűn lényege az Istennel kapcsolatos alapállásunk megromlása. Az eredeti alapállásunkat gyermekinek is nevezhetjük a szónak abban az értelmében, hogy olyan tisztelettel és szeretettel viszonyultunk Istenhez, ahogyan egy gyermek viszonyul az édesapjához; a bűneset utáni, tehát a megromlott alapállásunkat már a lázadó szóval lehet jellemezni. Ez a megromlott alapállás a bűn lényege, a konkrét bűnök – az önimádat, a türelmetlenség, a pénzsóvárság stb. – „csupán” megnyilvánulásai ennek az állapotnak, ahogyan a torokfájás és a dugult orr sem maga a betegség, csak tünetei valamely betegségnek. Habár a konkrét bűnök tekintetében különbözünk, a bűn, ami megkötöz minket, ugyanaz. Ettől nem tudunk megszabadulni, ezért vagyunk a bűn szolgái. A bűn szolgái pedig boldogtalan emberek mind ezen a világon, mind az örökkévalóságban.

A második üzenet: Jézus Krisztus meg fog szabadítani minket a szolgaság állapotából. Jézus kortársai olyan megváltót vártak, aki politikai és gazdasági fellendülést hoz számukra. A virágvasárnapi bevonulás hátterében is ez a vágyakozás állt, ezért fordultak néhány nappal később Jézus ellen, amikor nyilvánvalóvá vált számukra, hogy ő másféle megváltásban gondolkozik. Pedig amit Jézus hozott, az nem kevesebb, hanem több annál, amit az emberek kértek tőle! Ha teljesítette volna a kérésüket, az olyan lett volna, mint amikor feldíszítenek és kényelmessé tesznek egy kalitkát, de annak lakóját továbbra is fogva tartják. Jézus szabadulást hozott, úgy is mondhatjuk: nem tette kellemesebbé a kalitkát, de kinyitotta annak ajtaját. És aki kilép az ajtón, Isten jelenlétének örömében találja magát.

Azok, akik várták Isten népének megváltását, Jézus Krisztus egyiptomi tartózkodásának és onnan való visszatérésének üzenetében megtalálták a reménységet.

Mi, akik már ismerjük a megváltás művének részleteit és hit által részesültünk annak áldásaiban, a remény beteljesüléséről is bizonyságot tudunk tenni: egykor valóban a bűn szolgái voltunk, és habár a végső szabadítás a mennyben vár ránk, már most elmondhatjuk, hogy a bűn nem uralkodik rajtunk.

Szabó László / *Budapest*

Túrmezei Erzsébet

Találkozó a jászol mellett

Messze vagyunk, s talán magunk vagyunk,
de most találkozót adunk,
és a jászolnál mind-mind ott leszünk.
A Királynak tisztességet teszünk,
a Királynak, aki lejött közénk,
s nem volt, hová fejét lehajtsa.
Mi, boldog népe,
odatérdepelünk elébe,
s meghallgatjuk, mi a parancsa:
Örömhírt vinni szerteszét!
Világosságot, mert nagy a sötét!
Elhirdetni, hogy Ő itt van jelen!
Futni a fénnyel át az éjjelen!
Őrizni reggelig!
Szívünk a szent örömmel megtelik.
Hiszen, ha ez a Gyermek a miénk lett,
feledtet minden fájó veszteséget,
minden keserű könnyet letörül.
Karácsonyi béke ölel körül.

Győzve a távolságon, téren,
boldog betlehemi találkozóra
várlak, testvérem.

A NAPKELETI BÖLCSEK

„Az Úr iránti hódolatunkat sokféle ajándékkal fejezhetjük mi is ki. Mindig tudva, nem azok értéke, hanem az Úr iránti szeretetünk mértéke a döntő. Engedelmességünk pedig megmutatja majd, mennyire is mély ez a szeretet őiránta.”

Olvasásra: *Máté 2,1-12*

A hagyományos vélekedéssel ellentétben nem a pásztorokkal együtt örvendeztek a jászol mellett – Karácsony éjjel – a napkeleti bölcsek. Ugyanis hónapokkal később érkezhettek meg ahhoz a házhoz, ahol akkor már a család lakott Betlehemben.

Az ókortól kezdve számos kérdés merült fel a bölcsek történetével kapcsolatosan. Honnan jöttek? Hányan voltak? Mit és hogyan láttak az égen? stb. Még ma sem tudhatók a pontos válaszok, csak találgatnak az írásmagyarázók és a tudósok is. De nem is ezek a fontos kérdések, mert a történetben éppen ezáltal ragyog fel Isten kijelentésének a hangsúlya, amit mindenkori népének, és az elveszett bűnös világnak is hirdetni akart a bölcsek jövetelével. Ugyanis nem csak látni szerették volna és találkozni akartak a megszületett Megváltóval, hanem imádására érkeztek.

Az uralkodók előtti leborulás mindig is a tisztelet, a hódolat kifejezése volt.

Az antik világban ráadásul elterjedt a tökéletes uralkodó váradalma is, és az az elképzelés, hogy a nagy emberek érkezését csillagok jelzik. Ezt az elvárást a pogány tudósok is ismerhették. Azonban bárhogyan is történt, a bölcseknek Isten hozta tudomására a zsidók királya születésének tényét: az általuk jól felismerhető módon, a csodás természeti jelenséggel, a csillaggal. Az ószövetségi írások alapján pedig nem csupán a születése helyét, hanem személyének nagyságát, titkát is – ha addig nem is lett volna számukra világos – ismerhették, hogy tudniillik nemcsak egy földi király, hanem a megígért Messiás, a dávidi Uralkodó, az Isten Fia, tehát maga Isten érkezett a földre az Úr Jézus személyében.

Méltó volt tehát az imádatukra!

Bartholomäus Crasselius
Tenéked zeng, Jehova, ének...

Tenéked zeng, Jehova, ének,
hisz nincs más Isten, Uram, csak magad,
Te nagy neved dicséretének
vezéreül Szentlelkedet megadd,
hogy énekemmel úgy dicsérjelek,
amint Te abban kedvedet leled!

Atyám, ó vonj Fiadhoz engem,
hogy általa Tehozzád jussak el!
Lakozzék Szentlelked szívemben,
elmémet égi fényed töltse el!
S ha békességed jó ízét nyerem,
magasztal érte szívből énekem.

Ha Szentlelked tanít meg kérni
olyat, mi tetszésednek megfelel,
azt bizton merhetem remélni,
mivel Fiad nevében mondom el,
ki által lettem én is gyermeked
és nyertem el ingyen kegyelmedet.

Mily jó ez áldott, szent bizonyság!
Szívem örömmel s hálával teli,
mert tudhatom, hogy nálad, Jóság,
amit csak kér, azt sorra megleli,
sőt szerfelett több az, mit adsz nekem,
mint kérni tudnám, vagy megérthetem.

Könyörgök hát Jézus nevében,
ki Szószólóm a mennyben jobbodon,
s kiben Igen- és Ámen-képpen
felelsz, ha kérlek s hittel fogadom
Te legfőbb jódat: üdvösségemet.
Ezért örökre áldassék neved!

Fordította: Fükő Dezső

Viszont ennek ismeretében milyen szomorú tény, hogy sem Heródes király, sem Jeruzsálem lakói és a vezető emberek sem borultak le Jézus előtt. Ráadásul Heródes éppen a gonosz szándékát leplezte a kilátásba helyezett tiszteletadásával. Isten azonban uralta az eseményeket. Sőt! Gonosz szándékuk, tetteik már előrevetítették Jézus későbbi elutasítását, megöletését is.

Azzal, hogy Isten megakadályozta a Jézus életére törők szándékának beteljesítését, már az Újszövetség nyitányakor felragyogott az evangéliumi örömhír. Ez pedig szabadítást, örökéletet jelentett az elveszett bűnösöknek, de az Urat elsőre elutasítóknak is. Izraelnek és a földön élő minden népnek. Amiként a messiási ígéretek mindig is kiemelték ezt, s a bölcsek érkezése is utal a beteljesedésükre. (Zsolt 72,10.15; Ézs 60,3.6) Máté Evangéliuma szerint ezért is imádják Jézust az elsők között a pogány napkeleti bölcsek. A későbbi újszövetségi történetekben ezt tették szeretett tanítványai is: pl. a tengeren járás történeténél (14,33), illetve feltámadása után (28,9.17).

A napkeleti bölcseknek nem volt szüksége útbaigazítókra, mert a csillag vezette őket Jeruzsálemből Betlehembe, egészen a házig. A csoda látványa leírhatatlan boldogságot jelentett számukra. Ha Isten gondoskodása, a csillaggal adott vezetése miatt ilyen nagy volt az örömük, milyen lehetett a házba belépve, majd meglátva a kisgyermeket? Talán furcsának is tűnhet, miért nem ennél az eseménynél utal az ige a boldogságukra.

A választ a Szentírás egésze alapján ismerhetjük meg: a hangsúly ugyanis már nem a bölcseken, az érzéseiken van, hanem az Úr Jézus személyén. Ezt érzékelteti azzal is az evangélista, hogy a bölcsek leborulva őt imádták.

A napkeleti bölcsek testi szemeikkel is láthatták a kisgyermeket, de ők is az Istenbe vetett bizalom, az Írásokból származó hit által ismerhették fel a gyermek Jézusban a zsidók Királyát, a világ Megváltóját.

Ez a hit jelenti számunkra is az Úr Jézussal való személyes találkozás, a boldog szeretetközösség lehetőségét. Ráadásul mi már az Úr elvégzett váltságműve után, még a bölcseknél is magasztosabban, mélyebben átélhetjük, mit jelent, hogy Szentlelkével és Igéjével *„Itt van Isten köztünk…”*. S vajon igaze ránk az ének folytatása is: *„jertek őt imádni, hódolattal elé állni”*? (Ref. É.k. 165. Dicséret)

Mit jelent ma imádni az Úr Jézust, az Istent, aki itt járt közöttünk?

Természetesen nekünk nem szükséges bemenni egy házba sem, ha szeretnénk őt látni és imádni, hiszen mindenütt velünk van az Úr. A gyülekezet testvéri közösségében, az istentiszteleten való imádását azonban mégiscsak úgy végezhetjük, ha beléptünk az Egyházba, és testben és lélekben szeretett népe közt élünk, akik közé Jézus helyezett minket.

A koronavírus-járvány miatti karantén a hittestvérek istentiszteleti közösségét nehezítette meg, amit az internetes igeszolgálat közvetítése sem pótolhatott. Ha pedig betegség vagy az idős kor terhei miatt már nem lehet a templomba se eljutni, akkor vigasztal és buzdít az Úr ígérete: *„Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük”* (Mt 18,20). Tehát már egy vagy két hívő testvér közösségében is imádhatjuk az Urat!

A személyes imádság és az imaközösség is kedves az Úr előtt: az őszinte bűnbánatnak, a buzgó kéréseknek, a közbenjárásnak, csodás tetteiért történő örömteli hálaadásnak. Amiként azonban az imádság szavunk is jelzi, az imádásnál teljes mértékben az Úr személyén van a hangsúly: amilyennek kijelentette magát a Szentírásban, szabadító tettében. A Zsoltárok könyve számos példát is ad az Istent dicsőítő, magasztaló imádságokra. Kedves az Úr számára, amikor övéi így hódolnak előtte! Kéréseink és hálaadásunk is egészen másképpen hangzik, ha először imádatban valljuk őt urunknak.

Az Istent imádva betölthet bennünket is az Úrban gyönyörködők öröme (Zsolt 37,4)! A karácsony ünnepe különösen is az öröm időszaka, boldog érzés tölthet be minden ünneplőt. És amiként a napkeleti bölcseknél is, az imádásban az Úr öröme, boldogsága, dicsősége lesz majd számunkra is a döntő (Sof 3,17).

A keresztyén élet istentisztelete azt is jelenti, hogy az Úr gyermekei egyedül és kizárólagosan őbenne bíznak. Ez akkor lesz különösen is fontos, amikor más valaki vagy valami is igényt tart a bizalmukra. Jézus is átélte ezt a pusztában, amikor a Sátán felajánlotta számára az egész világ megszerzésének lehetőségét, ha leborulva imádja őt. Jézus hűséges volt Atyjához, az igéhez, amikor ezekkel a szavakkal utasította vissza a kísértőt: *„Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!”* (Mt 4,9-10). Ha tehát a hívő embernek szüksége van valamire, vágyakozik arra, akkor – ismerve az ígéretet – tudja, hogy minden szükséges dolgot meg kap majd a mennyei Atyától a maga idejében, addig pedig: *„Jó várni és megadással lenni az Úr szabadításáig”* (JerSir 3,26).

Benne bízva pedig Isten népe imádásának részévé válik a hétköznapokban megélt engedelmessége is. A bölcsek minden ajándéka, kincse segítette, a hazatérésükben való engedelmességük – *amikor nem közölték Heródessel a gyermek Jézus szállásának helyszínét - a Szerk.* – pedig védelmezte azt, akit imádtak.

Az Úr iránti hódolatunkat sokféle ajándékkal fejezhetjük mi is ki. Mindig tudva, nem azok értéke, hanem az Úr iránti szeretetünk mértéke a döntő. Engedelmességünk pedig megmutatja majd, mennyire is mély ez a szeretet őiránta. *„Aki hálával áldozik, az dicsőít engem.”* (Zsolt 50,23)

A napkeleti bölcsek története ilyen módon buzdít az Úr imádatára bennünket. Jézust imádva tehát, *„mindent Isten dicsőségére tegyetek!”* (1Kor 10,31)

***Földvári Tibor** / Budapest*

GYERMEKGYILKOSSÁG BETLEHEMBEN

„…a Megváltó, az életadó Szabadító győzelmének kibontakozását az ördög, a világ gyűlölete nem hiúsíthatja meg!”

„Amikor Heródes látta, hogy a bölcsek túljártak az eszén, nagy haragra lobbant, elküldte embereit, és megöletett Betlehemben és annak egész környékén minden kétesztendős és ennél fiatalabb fiúgyermeket ahhoz az időhöz mérten, melyet a bölcsektől megtudott. Ekkor teljesedett be az, amit Jeremiás prófétált: „Hang hallatszott Rámában, nagy sírás és jajgatás. Ráhel siratta gyermekeit, és nem akart megvigasztalódni, hogy már nincsenek.” (Mt 2,16-18)

A karácsonyi történet olvasása minden hívő ember szívét megmelengeti. Benne ugyanis Megváltónk szeretetének mélységét ismerjük fel. Hiszen Jézus születésével az üdvösségünk jelent meg az idők teljességében. Miközben Isten bemutatja számunkra a csodát, Fiában önmaga megüresítését, testet öltését, megjelenését a mi földi világunkban – és ezekért őt dicsőítjük –, azt is szükséges szem előtt tartanunk, hogy Jézus földi élete az első pillanattól az utolsó itt töltött percéig, mind lelkileg, mind fizikailag szenvedést is jelentett számára (nem csak a keresztfa!). Születésének körülményei, viszontagságai még abban a korban sem voltak általánosnak mondhatóak.

A karácsonyi sorozat egyik előző írásában már foglalkoztunk Jézusnak és családjának a Heródes haragja miatti menekülésével. Fájdalmas olvasni azt a felfoghatatlan gyűlöletet, beteges hatalomféltést, ami Heródes királyból (I. Heródes, Kr. e. 40~37.–Kr. u. 4-ig uralkodott) árad, hát még azt a brutalitást, amit az általa elrendelt, hírhedt betlehemi gyermekgyilkosság leírásában tapasztalunk. A történészek szerint jól illik Heródes természetéhez ez a tett, ugyanis élete végén egyre ördögibb dolgokat művelt. A feljegyzések szerint sok-sok ember vére tapadt kezeihez (ezrek kivégeztetése mellett a családtagjait, köztük egyik feleségét, saját gyermekeit is megölette), de ez az aljasság, a tömeges gyermekgyilkosság, úgy tűnik, valamennyit felülmúlta. Heródes „még idejében” igyekezett tenni arról, hogy más ne lehessen király. Kemény szíve lehetett, hiszen Isten országának titkát nem értette, így Krisztus királyságát is a maga földhözragadt, evilági értelmében volt csak képes elképzelni. Megváltás, bűnből való szabadítás, a nép lelki jólétre segítése számára szóba sem jöhetett, ezek előtte ismeretlen gondolatok voltak. Pedig neki is az lett volna

a feladata, hogy csatlakozzon a napkeleti bölcsek hódolatához az igazi és egyetlen Király előtt – ahogyan azt a trónon valamikor őelőtte ülő egyes istenfélő uralkodók is tették. A bölcsek megjelenése volt Isten megtérésre hívó üzenete Heródes számára, ezen felül a főpapok és az írástudók is biztosan beszámoltak a Messiás személyéről (Mt 2,4), de az információkat egészen más szándékkal és tervvel fogadta... Tébolyult haragja, féltékenysége arra indította, hogy: *„elküldte embereit, és megöletett Betlehemben és annak egész környékén minden kétesztendős és ennél fiatalabb fiúgyermeket ahhoz az időhöz mérten, melyet a bölcsektől megtudott.”*

Heródes viszont nem tudta, hogy tettével eszköz volt egy ősi prófécia beteljesedésében. Jeremiás próféta – a Kr. előtti 7-6. században – a könyvének 30-33. részeiben a fogságból hazatért nép letelepedését írta le, méghozzá Isten szemszögéből. Ez beleilleszkedik abba hatalmas kórusba, amivel Isten az Ószövetségben jövendöltette meg Jézus megjelenésének körülményeit, eseményeit. Azaz, a fogságra vitel mellett kijelentette azt az örömteli eseményt is, hogy a zsidók maradéka visszatérhet hazájába, és ismét szabadon dicsőítheti Istent. Ebben a szakaszban megjelenik azonban egy rendkívül szomorú mondat is: *„Hang hallatszott Rámában, nagy sírás és jajgatás. Ráhel siratta gyermekeit, és nem akart megvigasztalódni, hogy már nincsenek”* (31,15). Amikor Nabukodonozor parancsára a népet Babilonba hurcolták, ezen a településen kellett végighaladniuk. A halottaikat sirató családtagok, édesanyák velőt rázó sikolya, hangos, vigasztalhatatlan sírása emiatt nem volt ismeretlen ezen a vidéken. A nép leigázása önmagában is hatalmas mészárlást okozott, de ismerve a babiloni hadsereg véres eszközeit, irgalmat nem ismerő hadi módszereit, legyőzöttekkel való bánásmódját – elképzelhető, hogy a felnőtteken, ifjakon túl kisdedek vére is áztatta ott a földet, vagy olyan kicsinyeké, akik nem élték túl a borzalmas halálmenet megpróbáltatásait. Nem véletlen, hogy a Szentlélek Máté evangélista szívébe és emlékezetébe idézi Izráel történetének a Jeremiás által feljegyzett gyászos eseményeinek ezt a mozzanatát, veszteségét. Izráel mozgalmas és sok esetben tragikus történelme ugyanis őriz hasonló élményt. Ez a prófécia akkor is beteljesedett.

Siklós József
Jeremiás

Ott lenn a nép kacag, tülekszik,
versenyt fut a bálványok után...
Ő fenn az ormon áll keményen.
Osztályrésze más: örök magány.

Szava s a lelke többé nem övé,
ajkát nem tudja már felnyitni sem,
csak ha mennydörgés viharzik felé
és szólni kell, – mert most az Úr üzen!

És szólni kell – ordítva és üvöltve,
hogy megrepedjen minden földi fül,
mert Isten őt rettentő végzetre küldte:
megsemmisít – vagy megsemmisül!

És szólni kell! Szava pörölycsapását
megérzik mind a bálványistenek,
megsemmisül a bűn, a gaz csalárdság,
ég zeng s a földnek méhe megremeg.

És szólni kell – akár, ha belepusztul,
s önnön szívében megpattan a húr –
Próféta ő, magános ormok hőse.
Hulljon, ha kell! Örökké él az Úr!

„Az isteni mezőgazdaságnak sarkalatos törvénye, hogy a halálból élet fakad.“
C. H. Spurgeon

Most pedig Heródes parancsára veszti életét ugyanazon a vidéken megannyi fiúgyermek (Betlehemtől északra volt Ráma). Az örömhír mindjárt a Szabadító megjelenésekor nagy háborúságot okoz. Az ördög több módon is igyekezett kiirtani, eltüntetni, hatástalanná tenni ellenségét, azaz Krisztust. És már itt is azt látjuk, hogy a támadásnak gyakran vannak mártírjai is. Mert ezek a kicsinyek is Krisztus üldözése következtében haltak meg. Nem szavakkal, tettekkel, hanem a halálukkal mutatták be azt, hogy az evangélium élet-halál harcot jelent. Számolnunk kell tehát azzal a realitással, hogy az evangélium megjelenése erőszakot, üldözést indít. A keresztyéneket ma is a világ számos országában üldözik, nyomorgatják. Egy jelentés szerint csak tavaly több mint 260 millió, magát keresztyénnek valló embert érintett a keresztyénüldözés valamilyen formája, ami azt jelenti, hogy minden 8. keresztyén embert. Ez az arány a jövőben feltehetően csak nőni fog. De az üldözés a mi környezetünkben is megjelenik, még ha kifinomultabb formában is. A Krisztushoz tartozásunk megvallása, az örömhír hirdetése sokszor nem valósul meg támadások elszenvedése nélkül.

Bármilyen elkeserítő és szomorú ez a tendencia, akkor is ez az evangélium fogadtatásának természete. Ezt látjuk Jézus szolgálatában, és ezt tapasztaljuk tanítványai, küldöttei életében is, azaz, *„a világosság a sötétségben fénylik…”* (Jn 1,5), és amint Jézus tanította: *„Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak, ha az én igémet megtartották, a tieteket is meg fogják tartani. De mindezt az én nevemért teszik veletek, mert nem ismerik azt, aki elküldött engem.”* (Jn 15,20-21). Istennek mégis tetszik, hogy e harcok közepette a Fiáról szóló örömhírrel keresse meg a választottait.

Az evangélium szilárd ígéretéhez képest mégiscsak eltörpül minden szorongattatás, vagy a Krisztushoz való tartozással járó bármilyen szenvedés. Hiszen, amint Kálvin is rámutat az összefüggésre, Jeremiás a tragédiát előrevetítő szavait a legörömtelibb vigasztalás közben mondta el, ugyanígy ismerhetjük fel azt is, hogy az örömhírt, azaz a Megváltó, az életadó Szabadító győzelmének kibontakozását az ördög, a világ gyűlölete nem hiúsíthatja meg! Az ellenség dühönghet ugyan, de Krisztust „holmi Heródesek” sem tudják „kiiktatni”. Szabadítását minden ellenkezés és akadály ellenére végghezviszi!

Amint Luther énekével valljuk mi is (Ref. É.K. 390,3.):

„E világ minden ördöge, Ha elnyelni akarna, / Minket meg nem rémítene, Mirajtunk nincs hatalma. / E világ ura Gyúljon bosszúra: / Nincs ereje már, Reá ítélet vár, Az Ige porba dönti.”

***Dr. Hotorán Gábor** / Érsekcsanád*

AZ ELSŐSZÜLÖTT

„Az Elsőszülött ugyanis karácsonykor eljött, mi pedig az ő elsőszülöttségében szemlélhetjük, hogy mi lesz velünk, megváltottjaival (testvéreivel), akik osztozhatunk majd elsőségének minden előnyében és áldásában.”

„Megszülte elsőszülött fiát…” (Lk 2,7)

Folyamatos a társadalmi harc az elsőségért, vagy ha első nem lehet valaki, akkor az egyediségért. A világpolitikai, világgazdasági, pénzügyi csaták régóta erről tanúskodnak, de az egyházakon belüli hatalmi harcok is erről tesznek bizonyságot, nem mentes ettől a sport, a sztárok, a művészek világa, a média és a divat sem. Ki dobja először piacra a vírus elleni vakcinát, ki lép először a Marsra, kié lesz az első valami, az újonnan gyártott dologból? Az elsőségért küzdenek már a gyerekek is a családban és az iskolában, ezen vitáznak a fiatalok, a házastársak. Különböző listák jelennek meg arról, ki a leghíresebb, leggazdagabb, legtöbbet lájkolt, ki a legszebb, legismertebb, legbefolyásosabb, ki az év embere, év sportolója, melyik oldal vagy tv-műsor, vagy műsorvezető a legnézettebb, legnépszerűbb. Vannak, akik a származásukkal és az azzal járó kiváltságokkal törnek előre, hivatkozva a születéskor nekik járó, talán elődeik által megszerzett előjogokra, csak hogy elsők legyenek. Évente kiadják a Rekordok könyvét, amiből értesülhetünk a különféle elsőségekről. Vannak, akik mindent beáldoznak az elsőségért: pénzüket, éveiket, egészségüket, emberi kapcsolataikat.

Valami belső erő hajtja az embereket – kit erősebben, kit gyengébben –, hogy az elsőség különlegessége az övék legyen. Hogy ki és mennyi energiát fektet abba, hogy végül elérje célját, vagy kinek hány embert sikerül legyűrni a saját „pályáján” az elsőségért, abban hatalmas a különbség a küzdők között. Aki nem tud jó dologban első és híres lenni, az próbálkozik a hírhedtséggel, aberrációval, abszurditásokkal.

De miért is ez a harc az elsőségért? Nem az édenkerti Kísértő sugallata az, hogy ne az legyél, akinek a Teremtő alkotott, hanem törj feljebb? Legyél magad is Isten?

A legtöbb emberben él valami homályos elképzelés arról, hogy az elsőséghez valami titokzatos életérzés kapcsolódik, amit csak azok élhetnek át, aki elsők az élet valamely területén. Így aztán folyik a kíméletlen tülekedés, sokszor egy életen át, hogy valamiben „megistenüljenek”. Annak ellenére, hogy rendszeres a korábbi győztesek fájdalmas csalódása, ami a dobogó tetején ér el sokakat, amikor kiderül, hogy halandó, boldogtalan porszem az ember, akkor is, ha első.

A Szentírás is tanít az elsőségről, és azt minden tekintetben Isten egyszülött fiához, Jézushoz kapcsolja. Ezért nem csak a Karácsony ünneplésekor, de életünk és a világmindenség létezésének minden pillanatában Jézusról kell szólnia mindennek, ha az elsőség kérdése kerül elő. Gondolatainkban és életünk dolgaiban nekünk is mindent Jézus elsősége alá kell rendezni. Isten ugyanis őt tette mindenek felett elsővé, mindannak, ami létezik és mindannak, ami eljövendő. Elsőségét előbb vagy utóbb mindenki felismeri, és az elsőségével járó hatalomnak alázattal alá is fogja vetni magát.

Pál apostollal együtt valljuk mi is, hogy *„…benne teremtetett minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár trónusok, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok: minden általa és reá nézve teremtetett. Ő előbb volt mindennél, és minden őbenne áll fenn.”* (Kol 1,16-17).

Jézus kizárólagos elsőségéről tanít a Zsidókhoz írt levél első része: *mindenek örökösének* nevezi Jézust, annak, aki által Isten *„a világot teremtette”. „Ő Isten dicsőségének kisugárzása és lényének képmása, aki hatalmas szavával hordozza a mindenséget, aki miután minket bűneinktől megtisztított, a mennyei Felség jobbjára ült.”* Jézusról azt üzeni a teremtettségnek Isten, hogy ő *„feljebb való az angyaloknál”,* akiknek azt parancsolta, amikor bevezette *„az elsőszülöttet a világba”,* hogy őt imádják.

A Kolossébeliekhez írt levél pedig azzal a ténnyel figyelmezteti a versengőket, hogy *„ő előbb volt mindennél, és minden őbenne áll fenn. Ő a feje a testnek, az egyháznak; ő a kezdet, az elsőszülött a halottak közül, hogy minden tekintetben ő legyen az első.”*

Amikor az evangélium Jézust Mária elsőszülöttjének nevezi (Lukács 2,7), akkor nem csupán arra utal, hogy Máriának ő nyitotta meg a méhét, hanem az elsőszülöttség kifejezésbe bele kell értenünk mindent, amit Isten a világ kezdetétől – a történelem során – Jézus születéséig az elsőszülöttség jogi intézményéhez kötött. Az évezredek során minden, ami első (legyen az ember, állat vagy növény elsőszülöttje vagy zsengéje), Jézus elsőségét hívatott az emberiségben tudatosítani. Tudniillik, hogy Isten számára Jézus létezik mindenekelőtt és mindenekfelett. Minden más a teremtettségben, legyenek azok angyalok, mennyei hatalmasságok, angyali fejedelmek, földi hatalmasságok, diktátorok, világbirodalmak vezetői, vagy világsztárok, híresség ek, híres vagy hírhedt nevezetességek, egyházi hatalmasságok, főpapok, pápák és bárki más, a világteremtő Isten szemében csak sokadrendűek, mert számára Jézus az első és egyetlen. Ráadásul a felsorolt hatalmasságokat Istennél megelőzik azok, akiket az ő Fiának adott, hogy drága vérével megváltsa őket a maga számára, és beírja nevüket az elsőszülöttek seregébe (Zsid 12,23).

Jézus elsőségét a világ kezdetétől ismerik és elismerik a hívő kegyes emberek, a többiek viszont folyamatosan szeretnék megfosztani Jézust az elsőségétől, magukat kívánva helyére állítani (2. Zsoltár).

Az Ó-és Újszövetség beszámol arról, hogy a messiási ígéret (az Éden kertben ígért *„Utód”*) okán az elsőszülöttség megszentelt helyzet, rang volt Jézus születése előtt. Ábel – pedig még nem volt ismert az erre vonatkozó mózesi törvény (4Móz 3;8;18; 5Móz 21) – az elsőszülött bárányaiból áldozott Istennek (1Mózes 4,4). Az elsőszülött bárány vére már számára is az Isten Elsőszülöttjének kiomló

vérét jelképezte. Jézusét, aki majd békességet szerez a bűnbeesett ember és a szent Isten között.

Később is, az elsőszülött bárányok vére, az első zsenge, az elsőszülöttségi jog minden eleme, a lévitai papság (4Mózes 3; 8;) Jézusra emlékeztette az ószövetség hívőit. Az elsőszülöttség az ószövetségi egyházban, a társadalmi, gazdasági, politikai, vallási, de még a mezőgazdasági, családi életében is az evangélium állandó jelenlétét biztosította. Az elsőszülöttségi jogrend is ezt képviselte, amiben az elsőszülött fiú lett kötelezve hordozni a megígért Messiás „képét". Mert az elsőszülött fiú nem csak a vagyon tekintetében volt megkülönböztetett helyzetben, hanem az Istentől ígért Elsőszülött megérkezéséig – időlegesen – papi (vallási), királyi (jogi, biztonsági), vallásfegyelmi (prófétai, evangélium hirdetői) kötelességei is voltak.

Ezért az ószövetségi hívők szent fontosságot tulajdonítottak az *„elsőszülött"* státuszának, ahogyan azt a Messiásra alkalmazták (Róm 8,29; Kol 1,18; Zsid 1,4-6), és istentelenségnek tartották Ézsau felelőtlenségét (Zsidók 12), aki azzal, hogy az elsőszülöttséget eladta földi hiábavalóságért, mintegy megtagadta Jézust, a Messiást, és mindazt, amit Isten az elsőszülöttségnek Jézust-képviselő missziói szerepéhez kötött. Az ószövetség hívő emberei együtt éltek a gondolattal, hogy az elsőszülöttek mindig az Isten Egyetlenére mutatnak. Mária és József is betartották ezt, hiszen Lukács beszámol róla, hogy Jézust is felvitték Jeruzsálembe bemutatni, *„amint meg van írva az Úr törvényében, hogy „minden elsőszülött fiúgyermek az Úrnak szenteltessék".* (2,22-24)

Betlehemben Jézus emberré született, bár ő már korábban, mindig is létezett, mivel ő Isten, és Isten örök (Jn 1,1-2).

Máriának elsőszülöttje lett ő, de nem csak ebben az értelemben volt Isten szeme fénye.

Jézus később elsőszülött lett a halottak közül is (Jel 1,5), ezzel ő az új teremtettség első tagja.

Jézus lett *„Dávid trónjának"* és a világ minden királyságának, hatalmának törvényes örököse is, mindenben a legegyedibb, az örök Egyetlen és Legelső.

Úrrá és Krisztussá tette őt Isten (ApCsel 2,36), felmagasztalta *„mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és föld alattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére"* (Fil 2,9-11). Így mindenkor a *„királyoknak Királya és uraknak Ura"* (Jel 19,16).

Ma már az elsőszülöttségnek nem az a jelentése, ami az Ószövetség időszakában volt. Az Elsőszülött ugyanis karácsonykor eljött, mi pedig az ő elsőszülöttségében szemlélhetjük, hogy mi lesz velünk, megváltottjaival (testvéreivel), akik osztozhatunk majd elsőségének minden előnyében és áldásában. Mivel Isten örökségül adott számára minket, ezért az Atya – Szentlelkével és Igéjével – hozzá hasonlóvá formál bennünket is: *„akiket eleve kiválasztott, azokat eleve el is rendelte, hogy hasonlókká legyenek Fia képéhez, hogy ő sok testvér között legyen elsőszülött"* (Rm 8,29).

Tehát újszövetségi keresztény emberként örökölt *„születési jogi státuszt"* kapunk Jézus Krisztusban. Krisztus ígérete, hogy osztozik velünk királyságában, örökségében: *„...Ábrahám és az utódai ... a hitből való igazsága alapján részesülnek abban az ígéretben, hogy örökölni fogják a világot"* (Rm 4,13), és *„Ha pedig Krisztuséi vagytok, akkor Ábrahám utódai vagytok, és ígéret szerint örökösök"* (Gal 3,29).

Arra kell tehát összpontosítanunk, hogy Jézussal maradjunk, aki mindenek kinevezett örököse. És mi, az ő kegyelme révén közös örökösöknek tekinthetjük önmagunkat, hiszen *„maga a Lélek tesz bizonyságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, akkor örökösök is: örökösei Istennek és örököstársai Krisztusnak, ha vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk"* (Rm 8,16-17).

Azzal a boldog reménységgel élhetünk és ünnepelhetünk, akik hiszünk Jézusban, hogy *„... mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által. Akik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöttétek magatokra. ... Ha pedig Krisztuséi vagytok, akkor Ábrahám utódai vagytok, és ígéret szerint örökösök"* (Gal 3,26-29).

Jézus a világ Alfája, és ő lesz az Ómegája is. Isten kedveltje, a mi Megváltónk. Legyen ő mindenben első a mi világnézetünkben, hit és erkölcsi felfogásunkban is!

***Sipos Ajtony Levente**, Soltvadkert*

NEM VOLT HELY A FOGADÓBAN

„Nem Jézus születésének körülményei csodálatosak, hanem a megszületett személy a csoda…"

„Megszülte elsőszülött fiát, és bepólyálva a jászolba fektette, mert nem volt számukra hely a vendégfogadó háznál." (Lk 2,7)

Krisztus születésének feltételezett helyszíne a mai napig sok utazó célpontja. A Jeruzsálemtől mintegy 10 kilométerre délre, ma palesztin területen található Születés temploma kirándulók és zarándokok sokaságát vonzza. Ámulattal, áhítattal teli pillantások keresik és szemlélik a hatalmas ezüst csillaggal megjelölt helyet, egy barlang üregét, Krisztus születésének állítólagos helyszínét.

Urunk születésének földi körülményeiről Máté és Lukács evangélista leírásaiban olvasunk. Máté a napkeleti bölcsek látogatásáról szóló beszámolót kezdi így (2,1): *„Amikor megszületett Jézus a júdeai Betlehemben, Heródes király idejében, íme bölcsek jöttek napkeletről Jeruzsálembe…"* Jézus eszerint a júdeai Betlehemben, és Heródes királysága idején született. Megegyezik ezzel Lukács (2,4-5), aki József és Mária betlehemi utazásának kényszerítő okát is megjegyezte: *„Felment József is Galileából, Názáret városából Júdeába, Dávid városába, amelyet Betlehemnek neveznek, mivelhogy a Dávid házából és nemzetségéből származott, hogy bejegyezzék jegyesével, Máriával, aki várandós volt."*

Amikor Urunk születési helyét keressük a Szentírásban, egy betlehemi vendégfogadó házhoz jutunk tehát, amiről azt olvassuk, hogy ott *„nem volt számukra hely”*. Jézus születési helyét tehát egy *„vendégfogadó ház”* környezetében kell keresnünk.

A vendégfogadó ház

De mi a „vendégfogadó ház”? Az ősi görög szövegben olvasható szó (kataluma) szállást, az utazók számára alkalmas éjszakai pihenőhelyet jelent. Ugyanezzel a szóval találkozunk Urunk utolsó vacsorája helyszínének megnevezésénél: *„Hol van az a szállás* (kataluma), *ahol tanítványaimmal megeszem a húsvéti bárányt?”* (Lk 22,11). Ez a szó ezen a helyen nem több helyiségből, szobákból álló épületet, hanem az utolsó vacsora számára egyetlen nagy vendégfogadásra berendezett helyet jelentett. A szállás tehát, ahol József és Mária számára nem volt hely, eszerint egy vendéglátásra alkalmas nagyobb helyiség volt. Tehát ne gondoljunk a mai értelemben vett szállodára, szobánkénti fürdőszobával, apartmanokkal. József nem a szállodai recepció pultjánál próbált egyeztetni, hogy várandós jegyese számára a sok szoba közül egyet ő kaphasson meg. Sokkal közelebb állunk az egykori helyzethez, ha elképzeljük, hogy József belép egy nagyobb helyiségbe, ami tele van vendéggel, és nem alkalmas a szülésre. Olyan helyzet ez, mintha egy csendeshét minden résztvevőjének ugyanabban a helyiségben kellene megszállnia.

A legtöbben természetes módon próbáljuk elképzelni a régi eseményeket. Gyermekeink színdarabot készítenek Krisztus születéséről, ahol megjelenik az érzéketlen szívű, haszonleső, vagy éppen együtt érző, de tehetetlen fogadós, aki elküldi a fiatal párt, és nem ad szobát. Fogadósról és annak elutasító magatartásáról sem Lukács, sem Máté nem ír. Isten annyit közöl, hogy azon a helyen, ahol meg lehetett volna szállni, nem volt hely számukra a szüléshez. Ennek megállapításához nem kellett fogadós, hanem elég volt Józsefnek egy pillantást vetni a teremben lévő tömegre. A római adóösszeírás miatti utazók, vagy éppen a római katonák elfoglalták a termet, így számukra, a szüléshez nem volt már hely. Az ősi szöveg nem szobákról, hanem helyhiányról, nem a betérő vendégeket elutasító fogadósról, hanem egy helyiségről ír, amiben nem volt hely.

Lukács evangélista igyekezett minden eseménynek gondosan utána járni, hogy megbízható és pontos beszámolót kapjunk Jézus életéről, haláláról, feltámadásáról. A születésről szóló beszámolót első kézből, azaz Máriától hallhatta. Ebből pedig annyi derül ki, hogy Urunk nem a zsúfolt szálláshelyen, hanem annak közelében született meg.

Pecznyík Pál

Igazi karácsony

Jézus születése
emlékünnepén,
ne csábítson téged
múló földi fény!
Ne tekints a múltba,
az már ködbe vész,
rád is vár a mennyben
dicső égi rész!
Ma ne Betlehemre
függesszed szemed,
már rég mennyben van, ki
üdvöt hoz neked.
Ő Szentlelke által
most is megjelen,
csendesen kopogtat
bezárt szíveden.

Ne a karácsonyfát
csodálja szemed,
hanem Jézus előtt
nyíljon meg szíved!
Igazi karácsonyt
ő hoz ma neked,
fényárba borítja,
sötét életed!

Nem volt számukra hely

Itt azonban időzzünk el egy kicsit! Nem volt számukra hely – milyen egyszerű, hétköznapi mondat. Jézus születése ilyen hétköznapi eseménynek tűnt, belesimult az akkori történések sorába. Isten Fia valóban emberré lett, és ez a születésében is tükröződött. Urunk születése emberi esemény, amit nem kísért semmilyen különleges eljárás, körülmény, figyelem. Ha Isten angyalai nem kezdenek énekelni, ha Isten nem üzen a pásztoroknak, akkor Jézus születése megmarad egy mindennapos eseménynek, a szülések minden egykori jellemzőjével: a zsúfolt fogadó helyett egy nyugodtabb hely és az újszülött bepólyálása.

Ami egykor is rendkívülinek tűnhetett, az a gyermek jászolba helyezése. A pásztorok számára a jászolban lévő gyermek lesz a jel, ami Isten angyalának mennyei üzenetét igazolja és hitelesíti (Lk 2,12;16). Isten kegyelmes munkája, egyháza iránti megmentő szeretete az akkori idők mindennapos körülményei között haladt előre, és megérkezett, emberré lett az Isten Fia, a megmentő.

Az evangélista által leírt helyhiány kapcsán gyakran gondolunk arra, hogy a világ Jézussal szemben elutasító volt, hiszen nem adott számára helyet. Isten valóban tanúskodik arról, hogy embervilágunk elutasító Krisztussal, Isten Fiával szemben (Jn 1,10-11): *„A világban volt és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt. Az övéi közé jött, és az övéi nem fogadták be őt.”* Krisztus tanításainak és isteni személyének, mennyei tekintélyének hitetlen elutasítása ismert a Szentírásból és napjaink tapasztalataiból is. Ugyanakkor Lukács nem elutasításról ír nekünk, hanem arról, hogy valahol nincs hely. Az ő szavai egy eseményre és annak körülményeire mutatnak rá. Krisztus megszületett, Isten hatalmas üdvözítő műve ellenállhatatlanul haladt előre, bár ez nem öltött látványos formát. Krisztus megszületett, Isten mégsem ürítette ki a szállást József, Mária és az elsőszülött gyermek, Jézus számára. Úgy született meg, hogy a körülmények semmilyen különlegességet, rendkívüliséget sem árultak el. Nem Jézus születésének körülményei csodálatosak, hanem a megszületett személy a csoda: *„a Megtartó, aki az Úr Krisztus”* (Lk 2,11).

Éppen ez a megfigyelés bátorít minket: Isten hatalmas, üdvösséges munkája ma is halad előre, Krisztus Igéje és Szentlelke egybegyűjti kiválasztott egyházát az üdvösségre. Folyik a lélekmentés szolgálata, az Úr tanítványainak elhívása, és szolgálatba állítása. Akkor is igaz ez, ha az üdvösséges mű nem látványos, nem szalagcím az újságokban, nem téma a munkahelyen, ha csak a történelem lapszéli feljegyzésének tűnik.

Ne gondold hát, testvérem, hogy Isten munkáját az életed, vagy a mai kor kedvezőtlennek tűnő körülményei megakasztják. Attól, hogy nem volt számukra hely, Krisztus mégis megszületett, az üdvösség eljött, és Isten műve nem akadt meg. Bátorodj hát, mert akármilyen körülmények között is élsz, azok sohasem gátolhatják meg Isten kegyelmének és üdvözítő szeretetének előretörését, a bűnös üdvözítését és megmentését!

A bibliai leírásból végül nem tudjuk meg azt, hogy helyileg pontosan hol született meg az Úr Krisztus. Betlehemben, de nem a vendégfogadó helyen, hanem máshol. A kutatók a régi bibliai idők egyik-másik szokásából kiindulva próbálnak 2000 év után is választ találni, így újabb elméleteket fogalmaznak meg. Talán az épülethez tartozó udvaron, a helyiség előtt, ahol az utazók állatait tartották? Valóban egy barlangi üregben, ahogyan Origenész (Kr. u. 248 körül) gondolta? Esetleg valóban a betlehemi Születés templomában látható, ezüst csillaggal jelölt helyen, ahová zarándokok sokasága indul? Erre a kérdésre a Bibliából nem kapunk közvetlen választ. Isten hallgat a születés pontos helyéről, de beszél a megszületett gyermekről (Lk 9,35): *„Ez az én Fiam, az én választottam, reá hallgassátok!”*

Isten Fia született meg Betlehemben, egyszerű körülmények között, egyszerű emberek szeretetétől övezve, és lett az egyszerű emberek szabadítója és megmentője: olyan embereké, mint te vagy, Kedves Olvasó!

Nem volt helyük a vendégfogadó háznál, mert Krisztus gazdag lévén valóban szegénnyé lett (2Kor 8,9), és ez születésében, annak egyszerű körülményeiben is meglátszott, azért, hogy az ő szegénysége által meggazdagodjatok.

***Dr. Cs. Nagy János** / Pécel*

DICSŐSÉG ISTENNEK, BÉKE A FÖLDÖN

„Az az esemény, ami a mennyben Istennek dicsőséget szerez, a földön sem marad hatástalan.”

„És hirtelen mennyei seregek sokasága jelent meg az angyallal, akik dicsérték az Istent, és ezt mondták: Dicsőség a magasságban Istenek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarat.” (Lk 2,10-14)

A Jézus születéséről szóló történet az angyalok megjelenésével jut a csúcspontra. A betlehemi mezők felett tündöklő mennyei világosság hirtelen az Isten dicsőségének reflektorfényébe állítja a Megváltó eljövetelét, és ráirányítja figyelmünket a történés páratlan jelentőségére. Nem csak a pásztorokét, hanem a mai olvasókét is. Isten ugyanis a csodálatos, de csak pillanattokig tartó mennyei jelenés mellé üzenetet (igét) is küldött angyalaival a mennyből. Örök érvényű kijelentést, hogy mindazok is részesülhessenek a pásztorok örömében, akik bármikor hittel olvassák majd a karácsonyi evangélium szavait.

Az első evangélizáció

A történet egyik érdekessége, hogy az angyal által hirdetett üzenetet maga a Szentírás nevezi evangéliumnak, pontosabban a pásztorokhoz intézett szavait „evangélium hirdetésnek”. Mivel itt találkozunk először az evangélium szó előfordulásával, erre az esetre úgy tekinthetünk, mint az első evangélizációra, amit Jézus születésének éjszakáján a Betlehem közelében nyájaikat őrző szegény pásztorok hallottak. Lukács evangélista a Jézus megszületéséről szóló híradást egy olyan görög szóval fejezi ki, ami az akkori világ számára egyáltalán nem volt ismeretlen: az „evangélium”-mal, amit egykor olyan események közzétételére használtak, amik az egész birodalmat érintették. Mint „evangéliumot” adták tudtára a birodalom lakóinak az uralkodók trónra lépésének, a trónörökös utódok születésének és nagykorúvá válásának hírét csakúgy, mint a fontosabb császári rendeleteket, függetlenül attól, hogy az valóban örömére szolgált-e aztán az alattvalóknak. Mivel ezek a hírek lényegében arról szóltak, hogy az egyik zsarnokot egy másik váltotta fel a trónon, aligha okozhattak igazi örömet az emberek többségének, még ha evangéliumnak nevezték is azokat. Az a hír azonban, amit karácsonyéjjel az angyalok hirdettek a világnak, a legteljesebb mértékben méltó arra, hogy örömhírnek neveztessék, hiszen az ember számára egy csodálatosan új életkezdet lehetőségét jelezte. Ha akkor, amikor Isten alapot vetett a földnek, a hajnalcsillagok és az istenfiak együtt vigadoztak és ujjongtak (Jób 38,4.7), akkor hogyne ünnepelnének az angyalok, amikor Isten a Megváltó elküldésével az új teremtésnek vet alapot.

Lukács, aki saját bizonyságtétele szerint gondosan utánajárt az általa leírt eseményeknek, pontosan idézi az angyalok által hirdetett evangélium szavait, ami rövidsége ellenére felbecsülhetetlen gazdagságot rejt magában. Tartalma két részre tagolódik. Az angyal szavainak első része a menny felé, a második a földön élő emberekre irányítja tekintetünket.

Miről szól a karácsonyi evangélium?

Arról, hogy a betlehemi jászolban fekvő, rongyokba pólyált gyermek megszületése, a jelentéktelenség látszatával ellentétben olyan jelentőséggel bír, ami kihat az egész világra, a mennyre és a földre egyaránt. Az angyal először a Megváltó születésének mennyre gyakorolt hatását említi.

„Dicsőség a magasságban Istennek” – adja tudtul Jézus születésének első következményét. Ezeknek a szavaknak értelmezésekor elsőként szükséges leszögezni, hogy benne nem óhaj fejeződik ki, hanem ténymegállapítás történik. Arra utal, hogy az a Gyermek, aki azon az éjszakán megszületett, elsősorban azért érkezett, hogy helyreállítsa a teremtettségben Isten dicsőségét és mindenek felett álló tekintélyét, amit a sátáni lázadás és az Istentől elpártolt ember bűne megsértett. A szavakban annak a győzelemnek prófétai meghirdetése rejlik, amit az emberré lett Isten Fia arat majd a gonosz hatalma fölött. Az a nagy győzelem, aminek következtében a sátán levettetik a mennyből. Annak az ígéretnek a beteljesedésére, amit Isten még az Édenben adott: azaz az

asszony „magva" egy napon majd a kígyó fejére tapos, és lerombolja minden munkáját, hogy a bűn által megzavart isteni rend helyreálljon, és az Isten dicsősége újra fényesen ragyogjon. A karácsonyi evangélium első része tehát Isten dicsőségének a Megváltó általi helyreállítását hirdeti ki.

A bűneset következtében az ember szeme elől elrejtetett Isten dicsősége. Nem láthatja őt úgy, hogy életben maradjon (2Móz 33,20). Isten Fiának emberi volta azonban ezen a téren is nagy változást hozott. Jézusban ugyanis új módon jelent meg Isten dicsősége. Jézusban és Jézus által újra láthatóvá lett. Aki Jézust látja, az az Atyát is láthatja. Aki Jézust hittel nézi, az benne félelem nélkül, gyönyörködve szemlélheti Istent, és minél mélyebben megismeri Jézus szeretetét, kegyelmét, irgalmát, annál jobban képes lesz már itt a földön bekapcsolódni az angyalok Istent magasztaló kórusába.

Az angyal által hirdetett karácsonyi evangélium – az Isten dicsőségének helyreállítását követően – az Isten és az ember közötti béke helyreállítását említi. Az az esemény, ami a mennyben Istennek dicsőséget szerez, a földön sem marad hatástalan. A földön békességet teremt, és elnyeri az ember számára Isten jóakaratát.

A békét olyan pillanatban hirdette az angyal, amikor a Római Birodalom a „Pax Romana" (a római béke) időszakát élte. A földi békesség azonban egyáltalán nem teszi szükségtelenné az angyallal kihirdetett békességet. A földi hatalmasságok által kötött fegyverszünetek ugyanis nem említhetők egy napon azzal a békességgel, amit Isten Fia hozott a földre. Jézus békéje más, mindenekelőtt az Istennel való megbékélés lehetősége. Mivel Isten megbékítette magával a világot Jézus Krisztus kereszthalálával, ezért az embernek már nem kell többé Istennel ellenséges viszonyban élnie. Isten, Jézusban a vele való megbékélésre hívja az embert (2Kor 5,20).

A karácsonyi evangéliumban hirdetett béke azonban nem tévesztendő össze egyfajta feltétel nélküli, mindenkire vonatkozó világbékével. Csak azokra vonatkozik, akiken Jézus Krisztus érdeméért megnyugodhat Isten jótetszése. A békesség azok szívében és kapcsolataiban lesz valóság, akiknek lelkében a *„Békesség fejedelme"* uralkodik (Ézs 9,5-6). A megváltó eljövetelével nem kisebb dolog vált lehetségessé, mint hogy Isten jóakarata olyan emberek életén nyugodjon meg, akik különben csak ítéletet érdemelnek.

Halljuk meg és hirdessük a karácsonyi evangéliumot!

Isten, a pásztorokkal együtt minket is örömre hív. Mivel megszületett a Megváltó, ezért minden ok adott az örömre. Az ég megnyílt felettünk, és Isten kegyelme leszállt a földre. Az angyalok éneke nem csak megörvendeztette a pásztorokat, hanem arra indította őket, hogy miután meggyőződtek a hír igazságáról, maguk is hirdessék azt másoknak.

Mennyivel több okunk van nekünk Istent dicsérni és a Megváltó megszületésének örömhírét továbbadni, mint az angyaloknak, akik nem csak szemlélői lehetünk az ő csodálatos érkezésének, hanem megváltói művének részesei is.

***Molnár Sándor** / Biatorbágy*

ISTEN SZERETETE

„Isten „úgy szerette" a Sátánnak bizalmat szavazó, Istent megvető, önistenítő emberiséget, hogy Jézust adta számára megmentőként"

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött fiát adta…" (Jn 3,16-18)

Isten szeretetének titka

Az Úr Jézus Krisztus a zsidó nép egyik vezetőjének, Nikodémusnak mondta az idézett drága szavakat, amivel bemutatta Isten világ felé forduló szeretetét: *„Úgy szerette Isten a világot..."* Ő nem csak Izraelt szerette – tanította Jézus Nikodémusnak –, hanem a pogányokat is! Tehát Isten szent, tökéletes, őszinte szeretettel fordult az egész teremtett világ, illetve a megváltásra szoruló emberi nem, Ádám és Éva minden bűnös leszármazottja felé. Nikodémus ismerte az emberi szív és természet leírását az Ótestamentumból, és megérthette, hogy Isten azok felé fordult szeretettel, akik inkább bíznak a Sátán hazugságaiban, mint Istenben, akik helyette önmagukat istenítik, öntörvényűen élnek, önmagukat dicsőítik, önhittek, önelégültek, önmegvalósítók, akik szívének minden gondolata gonosz, *„nyitott sír"* a torkuk, kezük véres, hazugok, tolvajok, paráznák, bálványimádók, jobban szeretik a sötétséget a világosságnál, s cselekedeteik is gonoszok és igazságos kárhoztató ítélete alatt állnak. Ő mégis szeretettel fordult felénk? Igen! Erről beszélt Nikodémusnak Jézus. Jézus minket is erre tanít.

Kétségtelen, hogy ez az állítás több nehéz kérdést felvet: pl.: Hogyan is fordulhat szeretettel ezek felé az emberek felé? Ő nem szent és igazságos? Miért tekint szeretettel a nem kiválasztottakra? Miért engedi meg a szenvedést, vagy miért küld embereket a kárhozatba, ha szereti az embereket? Miért engedi a természeti katasztrófákat, terrorcselekményeket?

El kell ismernünk, hogy ezekre a kérdésekre nem lehet rövid választ adni. Sőt van olyan kérdés, amire nem tudunk válaszolni, mert Isten nem jelentette ki azt. Mindezek ellenére ragaszkodnunk kell ahhoz, amit Isten Jézus által kijelentett. Bármilyen hihetetlen, Isten szeretettel fordult az egész istentelen s önistenítő, törvényét lábbal tipró, önmagát dicsőítő, önmegvalósítás útját járó, öntelt s minden egyéb gonoszsággal teljes emberiség felé (vö. Rm 3,9-18), aminek mi is tagjai vagyunk.

Hinnünk kell ebben, de úgy, hogy közben kerüljük a bibliakritikára épülő liberális teológia téveszméjét, miszerint Isten csakis szeretettel viszonyul az emberiséghez. Szerintük Isten mindenkinek szerető Atyja, s ezzel a szeretettel az egész emberiséget testvériségben egyesíti, és végül kivétel nélkül mindenkit üdvözít, és országába juttat. Ez a nézet teljesen téves (pl. Jn 3,18), ennek ellenére a bibliakritikusok hallani sem akarnak Isten szentségéről, haragjáról, igaz-

ságos büntetéséről, az örök kárhozatról – mondván, hogy mindezeket „felülírja" Isten szeretete. Számukra a bibliamagyarázat egyetlen alapelve, hogy Isten mindenkit szeret. Ami ezzel az alapelvvel nem egyeztethető össze, azt kiradírozzák Bibliájukból, meghamisítva ezzel a kereszt evangéliumát is. Ez a teológiai liberalizmus rombolta szét a 20. században Európa és Amerika nagy és ősi protestáns felekezeteit, megsemmisítve az eredeti bibliai-reformátori hitet, és ugyanez bénítja jelenleg hazánk nagy protestáns felekezeteit is. Talán éppen a visszaélésekre való tekintettel, sok evangéliumi keresztyén már fél arról beszélni, hogy Isten szereti az embereket. Viszont Jézusra hivatkozva nyugodtan hihetjük és vallhatjuk: *„Úgy szerette Isten a világot…"* S minél jobban értjük, hogy milyen az emberiség – ti., hogy kik azok, akik felé Isten szeretettel fordul –, annál inkább megdöbbenünk szeretetén!

Nincs egyetlen olyan ember sem, aki azzal vádolhatná Istent, hogy nem szereti őt! Ellenkezőleg: mindenki tudhatja, hogy Isten szereti őt! S ha hisszük és valljuk, amit Jézus mondott, akkor nekünk is szeretettel kell viszonyulnunk mindenkihez, akkor is, ha felettébb bűnös, és kitart hitetlenségében – számára is szeretettel hirdethetjük a ránk bízott örömüzenetet.

Isten szeretetének ajándéka

Viszont Jézus nem csak azt mondta, hogy Isten szereti az őt zsigerből gyűlölő, gonoszsága tudatában élő, és előle bujkáló embervilágot – ami mindenképpen csodálatra méltó és titokzatos tény. Fokozta Nikodémus megdöbbenését azzal, hogy ez a szeretet arra indította Istent, hogy ajándékozzon a világnak egy személyt, nem is akárkit: *„az ő egyszülött Fiát adta"*! Jézus korábban önmagát már Emberfiának nevezte, amivel visszautalt arra a titokzatos személyre, akiről Dániel könyvében (7, 13) olvashatott Nikodémus: *„Jött valaki az ég felhőin, aki emberfiához hasonló volt; az öregkorú felé tartott és odavezették hozzá. Hatalom, dicsőség és királyi uralom adatott neki, hogy mindenféle nyelvű nép és nemzet őt tisztelje. Hatalma örök hatalom, amely nem múlik el és királyi uralma nem semmisül meg."*

Most viszont önmagát Isten *„egyszülött Fiának"* nevezte. Az egyszülött jelentése: tökéletesen egyedi, a maga nemében egyedülálló. János apostol már használta ezt a kifejezést Jézussal kapcsolatban: Jézus az *„Atya Egyszülöttje"* (Jn 1,14), illetve *„az Egyszülött Isten, aki az Atya kebelén van"* (Jn 1,18). Jézus itt egyszülöttnek nevezte magát (János apostol nyilván ezért merte ezt a nevet Jézusra alkalmazni), de hozzátette a Fiú megnevezést is. A Példabeszédek 30,4-ben találkozunk Isten Fiával: *„Ki ment fel az égbe, és ki szállott le onnan? …. talán tudod, hogy mi a neve, vagy mi a fiának neve?"* Jézus tudta, hogy ő az Atya Isten Fia, megkeresztelésekor maga az Atya szólította így: *„Te vagy az én szeretett Fiam, benned gyönyörködöm!"* (Lk 3,22). Keresztelő János erre hivatkozva vallotta: *„…bizonyságot tettem arról, hogy ő az Isten Fia"* (Jn 1,34).

Jean Racine

Egy keresztyén panasza

Uram, mily szörnyű háborúság!
Magamban két ember lelek.
Harcol az egyik, hogy legyek
szerető szívvel hű tehozzád.
A másik meg merő dacosság
törvényed ellen, ellened!

Az egyik csupa fény és szellem;
azon van, hogy égre tapadt
szememnek az örök javak
kincsén kívül semmi se kelljen.
A másik súlyával szünetlen
földre görbeszti vállamat.

Jaj, magammal víva csatákat,
békét így en hogy lelhetek?
Akarom s mégse köthetek.
Akarom, s jaj – ily bajt ki látott! –
a rosszat teszem, mit utálok
és nem a jót, mit szeretek.

Szent kegyelem, óh üdv sugára,
békíts magammal össze már:
édes erőszakkal akár
ejtsd rabságba, vidd szolgaságba
a lázadót; ő is kívánja,
mert gazdája most a halál!

Fordította: Illyés Gyula

Amikor Jézus Nikodémus előtt Isten egyszülött Fiának nevezte magát, akkor ezzel isteni dicsőségére, személye páratlan, tökéletes és egyedülálló voltára utalt. Arra, hogy ő az, aki öröktől fogva született az Atyától, aki egyedülálló közösségben van vele, akiben jelen van az Atya teljes dicsősége (sekina), őbenne az Isten öltött testet!

Ha eddig Nikodémus elámulva hallgathatta, hogy Isten az emberiség felé szeretettel fordul, akkor fokozódhatott csodálkozása, amikor megértette Jézus szavait, hogy kit ajándékozott Isten szeretete ennek a sötétségben tobzódó világnak! Egyszülött Fiát? A legdrágább kincsét? Isten *„úgy szerette"* a Sátánnak bizalmat szavazó, Istent megvető, önistenítő emberiséget, hogy Jézust adta számára megmentőként? Legdrágább kincsét, aki a szívéhez legközelebb áll – éppen őt ajándékozta a vele szemben álló, őt gyűlölő embervilágnak? Igen.

Mi talán már jobban megértjük (bár ezt csak nagyon óvatosan merem kijelenteni), hogy az Isten azért adta éppen egyszülött Fiát, mert egyes-egyedül Jézus az, aki ezen a nyomorult, kárhozatra ítélt emberiségen segíteni tud. Ő az, aki valóságos és tökéletes istenemberként magára veheti bűneinket, és viselheti azok igazságos ítéletét. Ő az, aki olyan áldozatot képes bemutatni az Atya Istennek, amitől kiengesztelődik: irántunk, ellenségei iránt, és megbocsásson – örökre visszafogadva minket szerető társaságába. Szeretetből határozott úgy, hogy odaadja a legdrágább kincsét, mert egyedül Jézus tud az emberiségen segíteni azzal, hogy kiemel és visszajuttat abba a létformába, amibe teremtett bennünket. Nem alkalmatlan embert, vagy alkalmatlan angyalt küldött, hanem az egyetlent, aki alkalmas a megmentésünkre!

Adta Jézust Mária méhébe, a jászolba, ellenségei kezébe, a sötétség hatalmába, a golgotai keresztre, átokfára, az elhagyatottságba, mielőtt felmagasztalta és jobbjára ültette. S nem csak az Atya adta őt szeretetből, hanem ő is szeretetből adta magát a kereszthalálba – megrögzött ellenségei üdvéért! *„… azért hozta el az életet Krisztus, mert a mennyei Atya nem akarja, hogy az emberi nem, amelyet szeret, elvesszen."* (Kálvin J., Kommentár János evangéliumához)

Amikor ezekről írok, már megtörtént eseményről írok. Isten szeretetből már odaadta egyszülött Fiát értünk, bűnösökért! Amit Isten szeretetből tett, az

hozzánk a Biblia által közvetített híranyagként jut el. A médium neve tehát: Biblia, az üzenet pedig: evangélium, azaz örömhír. Isten ezzel informálja minden történelmi korszak ellene lázadó emberét arról, hogy szeretettől indíttatva elküldte megmentőként az egyetlent, aki erre alkalmas volt: szeretett Fiát, Jézust! Tudomásul kell vennünk ezt a tényt, és erről informálni szükséges másokat is, mert ebben rejlik Istennek irántunk, elveszettek iránt megnyilvánult szeretetének legerősebb bizonyítéka!

Isten szeretetének célja

Jézus folytatta a mondatot: *„hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”.* Nikodémusnak meg kellett értenie, hogy Izrael Istene azért adta páratlan kincsét – a názáreti Jézust – az egész, vele szemben ellenséges emberiségnek, hogy aki őbenne hisz, az ne vesszen el, hanem örök élete legyen. Isten szeretetének célja az ember üdvözítése, a vele való közösségbe helyezése. Tehát azon múlik Nikodémus és minden más ember földi boldogsága, sőt örök boldogsága, hogy hisz-e abban a Jézusban, aki ott áll előtte a csendes esti órában. Ha hisz, akkor visszakerül az élő, személyes, végtelen Istennel való szeretetközösségbe, ha nem hisz, akkor örökre kimarad ebből, és megérdemelten elvész a menny, az Isten Országa számára, a kárhozatba jut. Nikodémus megérthette, hogy ott és akkor az örök sorsa forgott kockán. Nem 10-20-40 év életminősége, hanem örök sorsa! Vagy közösségre jut Istennel, és részesül ajándékaiban, vagy örökre nélküle marad, elzárva minden boldogító kincsétől. A főember tudta, hogy ott, akkor, azon az éjszakán állást kell foglalnia: hiszi-e Jézus isteni, Messiás voltát, és csatlakozik-e hozzá, vagy nem!

Nekünk is meg kell fontolnunk a bibliai örömhírt: Isten úgy szerette az ellene fordult, és kárhoztató ítélete alatt álló embervilágot, aminek mi is részesei vagyunk, hogy Jézust adta számunkra egyedüli megváltóként, hogy megmentsen a kárhozattól, megváltva az örök életre. Az evangéliummal maga Jézus állít választás elé bennünket is: hiszünk-e benne, azaz elfogadjuk-e személyes megváltónknak őt, aki a keresztfán levette rólunk a megérdemelt isteni kárhoztató ítéletet, és megigazulást szerzett Isten előtt? Elfogadjuk-e életünk Urának, legfőbb vezetőjének, irányítójának? Elfogadjuk-e Istenünknek? Vagy nemet mondunk erre?

Életünk legfontosabb kérdései ezek, milyen választ adunk Isten Jézusban kinyilvánított szeretetére? Nem csak földi létünk, hanem örök sorsunk a tét!

Jézus ezt megelőzően emlékeztette Nikodémust az érckígyó történetére, amikor Isten igazságos ítélettel mérges-kígyókkal árasztotta el a pusztában vándorló népet, amelyik fellázadt ellene, de rövidesen – Mózes által – az érckígyót is megmentésükre rendelte azzal az ígérettel, hogy aki feltekint arra, az életben marad, ha meg is marta már a mérgeskígyó (4Móz 21). Választhattak, hisznek-e az ígéretben, vagy nem? Döntésükön múlt további földi sorsuk!

Nikodémus is hasonló „ajánlattal” szembesült, és minket is ezzel a ténnyel szembesít: Isten szeretetből adta egyszülött Fiát, aki kereszthalálával megváltott minket, majd feltámadt a halálból, hogy *„Aki hisz* (ebben) *a Fiúban, annak örök élete van!”*

Hiszel-e az ígéretnek? *„Hiszel-é te az Isten Fiában?”* (Jn 9, 35)

Válaszunkon múlik örök sorsunk! *„…noha a világban semmi nem található, ami méltó volna Isten jóindulatára, mégis megmutatja, mennyire jóakaratú az egész világ iránt, amikor kivétel nélkül mindenkit Krisztusba vetett hitre hívogat, amely nem más, mint belépés az életre...”* (Kálvin J., Kommentár János evangéliumához)

Kedves Olvasó! Válaszolj Isten Krisztusban megjelent szeretetére: *„Higgy az Úr Jézusban és üdvözülsz mind te, mind a te házad népe!”* (ApCsel 16,31)

Mondd és tedd te is: *„Hiszek, Uram! És leborulva imádta őt”* (Jn 9, 38)!

***Sipos Ete Zoltán** / Szeged*

SZEGÉNY LETT, PEDIG GAZDAG VOLT

„Milyen gazdag volt Jézus a testet öltés előtt? Olyan, ami emberi szavakkal leírhatatlan és emberi értelemmel felfoghatatlan, hiszen övé volt Isten gazdagsága, a menny dicsősége, az élet teljessége.”

„… gazdag létére szegény lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.” (2Kor 8,9)

Pál apostol a 2. Korinthusi levél 8. fejezetében adakozásra buzdítja a levél címzettjeit. Arra, hogy a Jeruzsálem környéki, nyomor sújtotta gyülekezeteket anyagi segítséggel támogassák. Ennek érdekében két követendő példát állít eléjük: a macedóniai gyülekezetet és az Úr Jézust.

Ezekkel arra kéri az apostol a gyülekezet közösségét, hogy szeretetük valódiságát tettekben is kifejezzék, mert a szeretet lényege sohasem abban mutatkozik meg, hogy egy dologról hogyan vélekedünk, hanem abban, hogy annak érdekében mit teszünk, a miénkből, sőt önmagunkból mennyit adunk. Éppen ezért a szeretet lényege az áldozatban van.

Adni lehet szeretet nélkül is, de szeretni nem lehet anélkül, hogy ne adnánk. Isten is úgy szeretett, hogy adott. A legtöbbet, a legnagyobbat, a legdrágábbat, az ő egyszülött Fiát adta. Adta a jászolbölcsőbe, hogy azután majd adhassa, mint áldozati Bárányt a kínos keresztre, mint egyetlen és tökéletes áldozatot azért, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Ez az evangélium, a Szentírás örömüzenete. Isten legnagyobb jótéteménye – a kegyelem –, amivel megajándékozott bennünket. Ezért minden bibliai szakaszt csak ebből a szemszögből, Isten megváltó szeretetéből, kegyelme gazdagságából kiindulva lehet helyesen olvasni és értelmezni.

A fent idézett igeverset is, amiben arról beszél Pál, hogy a szeretet nem csak odaadást, ajándékozást jelent, hanem

valami jónak a feladását is, valami önérdekről és öncélról való lemondást a másik javára, épülésére.

Ebben is a legtökéletesebb példa számunkra maga Jézus Krisztus, aki – írja az apostol – *„gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok”*. Azzal, hogy Isten Fia a menny dicsőségéből lejött a mi szennyes világunkba, az ő mérhetetlen gazdagságát cserélte fel a mi koldus szegénységünkre, s ezzel kibeszélhetetlen, leírhatatlan és felfoghatatlan lemondást vállalt.

Felcserélte a mennyet a földdel, a magasságot a mélységgel, a dicsőséget a gyalázattal, az angyalok hódolatát az emberek megvetésével, az imádatot az utálattal, a szeretetet a gyűlölettel, a világosságot a sötétséggel, a tökéletest a romlottal, a tisztát a tisztátalannal, a szentet a szentségtelennel. Az uralkodást a szolgálattal, a trónt a kereszttel, a dicsőség koronáját a töviskoszorúval és az életet a halállal, azaz isteni királyságának gazdagságát felcserélte a bűnös ember koldus szegénységével.

Milyen gazdag volt Jézus a testet öltés előtt? Olyan, ami emberi szavakkal leírhatatlan, és emberi értelemmel felfoghatatlan, hiszen övé volt Isten gazdagsága, a menny dicsősége, az élet teljessége.

És milyen szegény lett emberi voltában? Olyan szegény, hogy tehetetlen és kiszolgáltatott csecsemőként istállóban született, jászol volt a bölcsője, üldözöttként szegénységben, fenyegetettségben élt. Felnőttként sem volt állandó otthona és biztos egzisztenciája. A családja nem értette, az övéi elutasították, tanítványai cserbenhagyták, elárulták, megtagadták. Igazságtalanul elítélték, minden emberi méltóságától megfosztották, megcsúfolták, félholtra verték, még haldoklásában is csak gúnyolták és megvetették. De a legnagyobb szegénysége akkor következett be, amikor még Isten is elhagyta, sőt hagyta, hogy a legirtózatosabb halállal kivégezzék. Még az Atya szíve sem indult meg e rettentő szenvedésen.

Miért lett a legszegényebbé az, aki a leggazdagabb volt? Az idézett igeszakasz ezt a választ adja: *„... értetek…”*. Bele rendül-e ebbe a ténybe a szívünk? Akik ezt most olvassák, azok közül talán sokan tudják és vallják, hogy Jézus ezt őértük, miattuk és helyettük tette – azok, akik már ismerik az Úr Jézus Krisztus kegyelmét. Már az is kegyelem, hogy ismerhetik! De vajon nem váltak-e ez iránt a mérhetetlen kegyelem iránt közömbössé? Ugyanolyan csodálattal, imádattal és hálával tölt-e el bennünket ennek a kegyelemnek az ismerete, mint az *„első szeretet”* idején, vagy már megkopott?

Miből mérhető ez le? Abból, hogy milyen ennek a kegyelemi gazdagságnak a mértéke az életünkben. Hogy szegény gazdagok, vagy gazdag szegények vagyunk-e? Milyennek ismernek bennünket a körülöttünk élők: mint szegényt, aki mégis mindenekkel bír, mert a menny gazdagságában él, vagy olyan gazdagnak, akinek gazdagsága nem több a világ gazdagságánál?

Mielőtt felelnénk, előtte tekintsünk Jézus Krisztusra, aki *„...gazdag létére szegény lett…, hogy mi az ő szegénysége által meggazdagodjunk”.* Hogyan tehet gazdaggá az, aki szegény lett? Úgy, hogy bár felvette a mi emberi állapotunkat, amibe a bűn taszított bennünket, vagyis az Isten nélküli lét koldus szegénységét, de nem veszítette el isteni voltának minden gazdagságát, mert ha elveszítette volna, nem tudott volna rajtunk segíteni. Jézus emberi állapotában ugyan szegény volt, de isteni méltóságában királyi gazdag maradt.

Így ír erről János apostol (1,14), amikor a karácsonyi csodáról szól: *„Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.”* Ez azt jelenti, hogy Jézus emberi testben is Isten dicsőségének, szeretetének, kegyelmének, igazságának, bölcsességének és hatalmának gazdagságát hordozta és osztogatta mindazoknak, akik hozzá folyamodtak.

Ha csak a világ gazdagságát birtokolta volna, hamar elfogy a vagyona, s ha csak földi vagyont osztogat, az a mi igazi szegénységünket meg nem gazdagítja. Mert szegénységünk nem anyagi, hanem erkölcsi természetű, hiszen a mi igazi szegénységünk abban van, hogy elveszítettük az Istennel való kapcsolatunkat, s ezzel mindazt, ami az életet teljessé és boldoggá teszi. *„Mi a bűnesetben elveszítettük a legfőbb jót, Krisztust.”* (Kálvin)

Nézzünk szét a világban, társadalmunkban, emberi kapcsolatainkban, vagy a saját életünkben, és megdöbbenve tapasztaljuk az Isten nélküli emberlét koldus szegénységét, a bűn rontását, a szenvedés fájdalmát és a halál valóságát. A mi kifosztónk a Sátán, aki még azzal is elvesz, amit ad. Ő a mi nagy ámítónk, aki hazug szavával, álnok kínálatával nagyot ígér, de keveset ad, majd végül mindent elvesz. *„A tolvaj azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson: én azért jöttem – mondja Jézus –, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek.”* (Jn 10,10)

Azért lett e világ szerint szegény, hogy kegyelmének gazdagságával, az élet teljességével megajándékozzon.

Ez a kegyelem mindenre elég. Elég erre az életre és elég az örök életre. Ha már sajátunk lett ez a gazdagság, akkor mennyi látszik az életünkben ebből? Látszik-e Isten irgalmának, megbocsátásának, örömének, áldásának, békességének, reménységének, igazságának és hűségének, bölcsességének a gazdagsága? Elmondható-e rólunk, hogy a mi életünk Istenben gazdag?

Kálvin írt Jézus gazdagságának és szegénységének titkáról: *„A test alacsonysága elfedte ugyan isteni méltóságát, de meg nem szüntette azt.”* A mi gazdag szegénységünknek titka és lehetősége pedig az, hogy az ő isteni méltósága, vagyis gazdag kegyelmének ismerete elfedi testi létünk alacsonyságát, hogy e gyengeségben és erőtlenségben megajándékozzon isteni erejének lelki gazdagságával.

Kegyelme gazdagságának ismerete azonban nem csupán intellektuális folyamat, hanem magába foglalja a megismerés során kialakult személyes szeretetviszonyt, az engedelmességet és az ismeretből fakadó erkölcsi cselekvést is. Minél gazdagabb Isten kegyelmének ismerete bennünk, annál teljesebb kell, hogy legyen Jézus kegyelme gazdagságának valósága és megélése.

Ismerjük meg, éljük át és adjuk tovább ezt a gazdagságot! Hiszen a megélt hit, a kegyelem következménye az, hogy az óemberi természet koldus szegénységét a krisztusi élet gazdagsága váltja fel, ami a szív túlcsorduló hálájára és az odaadó, áldozatkész szolgálatra indít. Erre ad felhatalmazást Jézus gazdagsága, és erre vár a szegény világ is.

***Mező Istvánné** / Jászberény*

ELFOGADÁSRA MÉLTÓ

„Az evangélium különös csodája, hogy nem azt hirdeti, amit mi, emberek tennénk, hogy a bűnös lakoljon meg bűnéért, vegye el méltó büntetését, hanem – és ezért megbotránkoztató és megdöbbentő – feloldozást, felmentést, megtartást hirdet.”

„Igaz beszéd ez, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy a bűnösöket megmentse, akik közül első vagyok én.” (1Tim 1,15)

Ebben az évben a karácsonyi ünnepet vasárnap követi, és nekünk, lelkipásztoroknak ez „hosszabb” ünnepet jelent.

Az idézett igevers azt a kérdést is felvetheti, hogy milyen hosszú a mi karácsonyi ünnepünk? A válasz az, hogy olyan hosszú, hogy az év mind a 365 napján tart. Milyen módon? Az igehirdetés csodáján keresztül!

Pál apostol elsőként az evangélium rejtett titkát jelenti ki: Krisztus Jézus a bűnösök megmentőjeként érkezett a világra. De ír az evangélium hirdetésének szükségességéről is, hiszen miként hallanák az igaz beszédet, ha nincs, aki hirdesse. Harmadszor pedig az evangélium erejét mutatja be, ami képes arra, hogy a bűnöst megmentse.

Az evangélium számára tehát nincs reménytelen helyzet.

Az ige igazsága a megváltott ember személyes bizonyságtételével lesz hallható, és a megváltott ember életében lesz látható! Pál apostol a kegyelmet Krisztus által, a bűnt önmagából ismeri.

Bizonyára sokak számára ismerős ez a lelki ének:

„Azért jött Jézus, hogy megkeressen, a kárhozattól megmentsen engem, / Hogy megragadjon áldott kezével, s üdvösség útjára vezessen el.”

És amiként Pál apostol nem „karácsonyi textusnak” szánta ezt az igeszakaszt, úgy a mi számunkra sem csak karácsonyi örömhír, hanem életünk minden napját betöltő üzenet.

Jézus megmenteni érkezett a földre! És azt, hogy ez valóság, csak az az ember tudja, akit megmentett. Ezért tehetett így bizonyságot Jézus Krisztusról Pál apostol is. Mert Jézus eljövetele számára már nem csak egy világtörténeti esemény volt, hanem életét átformáló, a kárhozattól megmentő tetté lett.

Gimnazista voltam, amikor kiadták (1980 körül) az „Életben maradtak” című könyvet. A megjelenés után nem sokkal be is tiltották, mert igei hivatkozások voltak benne, és ez akkor nem volt megengedett. A történet szerint az Andokban lezuhant egy sportolókat szállító repülőgép, és ott, a fagyos hidegben, egy havas szurdokban várták a megmentő segítséget azok, akik életben maradtak. Túlélési esélyük az volt, hogy valaki talán rájuk talál, és segítséget hív. A történet szereplői számára a megmenekülés magát a szabadulást jelentette. Szabadulást a hidegtől, az éhségtől, a haláltól.

Füle Lajos

Háromszázhatvanöt napon

Háromszázhatvanöt napon
kerítés voltál, oltalom
elől és hátul, lenn s felül,
hogy el ne vesszünk, emberül.

Ha ránk vallottak bűneink,
kegyelmet adtál már megint,
s ha tán hűségünk meglazult,
vessződ, botod lett vigaszunk.

Szilveszter napján újra ép
lelkünk falán a régi kép:
a Golgotán a szent kereszt,
s tekinteted, mely nem ereszt.

Az evangélium titka is ez: a segítség, a szabadulás lehetősége megérkezett, amit csak egy valaki hozhatott el: Jézus Krisztus.

Az evangélium különös csodája, hogy nem azt hirdeti, amit mi, emberek tennénk, hogy a bűnös lakoljon meg bűnéért, vegye el méltó büntetését, hanem – és ezért megbotránkoztató és megdöbbentő – feloldozást, felmentést, megtartást hirdet.

Sok mindenről prédikálnak emberek, de mi nem tehetjük meg, hogy a bűnösön megkönyörülő Krisztust ne hirdessük, illetve ne a bűnösön könyörülő Krisztust hirdessük! *„Mi pedig Krisztust prédikáljuk, mint megfeszítettet”* (1Kor 1,23).

Karácsony elmúltával sem szabad elhalkulnia az erről szóló híradásnak, hiszen *„igaz ez a beszéd, és teljes elfogadásra méltó”*!

Milyen szépen vall Jézusról és evangéliumának hirdetéséről az öreg János apostol az első levelének elején (1,2): *„… amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit szemléltünk, és kezünkkel érintettünk, az életnek igéjéről – az élet megjelent, láttuk, tanúbizonyságot teszünk róla és hirdetjük nektek az örök életet...”*.

Az apostolok Jézust látták, kezeikkel érintették, de a következő nemzedékeket sem éri hátrány, mert *„hirdetjük nektek”* – írja János, vagyis olyan hatalmat és erőt tulajdonít az *„igaz beszédnek”*, az igehirdetésnek, ami létrehozza a közösséget az Atyával és az ő Fiával, Jézus Krisztussal (1,3).

A következő nemzedékek már nem ismerhették Krisztust test szerint (2Kor 5,16), de megismerhetik az őt hirdetők bizonyságtételében, így nincsenek hátrányban azokkal szemben, akik szemtanúi is voltak Isten Fiának.

Ezért fontos az ige hirdetése, mert miképpen fogadnák el, ha nem is hallják. De a Római levél 10,14-15. versei szerint Isten gondoskodik hirdetőkről, akiket elhív és elküld. *„Hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek…”* (Mk 16,15) – utasítja tanítványait Jézus a mennybemenetele előtt.

Jézus Krisztus nemcsak a kárhozatból emel ki – és erre legjobb példa maga, az apostol –, hanem az érte való szolgálatra is rendel. Nemcsak Jeremiásnak lesz *„csontjaiba rekesztett tűzzé”* az ige hirdetésének ügye, hanem Pál is ezzel lesz „elfoglalva”. Tudja, hogy Isten igazsága jelentetik ki abban (sola Scriptura).

Ha ilyen megmentő erőt tulajdonítunk az Igének, az evangéliumnak (Rm 1,16), akkor miért nem képviseljük, vagy miért

nem ezt képviseljük? Akkor miért nem hirdetjük? Vagy miért nem ezt hirdetjük?

Pál azért teszi, mert rajta is ez segített. Az ő számára is az evangélium igaznak tartása, vagyis a hit általi megragadása jelentette a szabadulást, a bocsánatot, az életet (sola fide). Milyen boldog volt, hogy olyan múlt után is használni fogja őt Isten, szolgálatba állítja, és megbízza a *„békéltetés evangéliumának hirdetésével”* (2Kor 5,18-20; Tit 1,3).

Az evangélium lényege, hogy Krisztus Jézus azért jött a világra, hogy megtartsa a bűnösöket. De itt először nem a bűnösre irányítja figyelmünket, hanem Krisztusra (solus Christus). *„Krisztus Jézus azért jött e világra”.* A Felkentre néz, róla beszél, akinek egyetlen, tökéletes áldozata nemcsak azért fontos számunkra, hogy eltörölje bűneinket, hanem hogy kiengesztelje az Atyát!

Fontos tény: nem csak arról van szó, hogy mi hogyan viszonyulunk Istenhez, hanem Isten hogyan viszonyul hozzánk! Hiszen nem csak eltörölte bűneinket, hanem Krisztus *„megbékéltette Istent, Atyámat”.*

Amikor Pál apostol nemcsak egy üdvtörténeti jelentőségű hírről beszél, hanem saját példájával „szemlélteti” az Isten kegyelmét, akkor intsen és tanítson ez bennünket is: Az igaz beszéd önmagában is igaz, de a körülöttünk élők az Ige igazságát elsősorban a mi életünkön mérik le. Ha mi is átéltük, tapasztaltuk ezt a megtartó kegyelmet, akkor tudjuk hitelesen továbbadni azt.

Van egy zöldséges ismerősöm, akitől vásárolok a piacon. Nemcsak azt adja, amit kérek, hanem mindig ajánl is valamit: nagyon finom a narancs, a szőlő stb. Persze ilyenkor veszek is belőle. Honnan tudja, hogy valós az, amit ajánl? Onnan, hogy már megkóstolta. Ezért tudja és meri ajánlani. Ha mi magunk is „kóstoltuk” már Istennek Krisztusban megmutatott szeretetét, akkor tudjuk másoknak is „ajánlani”.

Ezért az igerész következő versében példaként említi önmagát, amiben Jézus Krisztus a könyörületét, hosszútűrését mutatta meg számára, *„példa gyanánt azoknak, akik hisznek benne az örök életre”.*

De ez nem a saját erejéből történt, mert erre önmagától soha nem lett volna képes, hanem egyedül Isten kegyelmének munkája volt (sola gratia). Ezért áldja és magasztalja így az Urat: *„az örökkévaló Királynak pedig, a hallhatatlan, láthatatlan, egyedül bölcs Istennek tisztesség és dicsőség örökkön örökké. Ámen.”*

Soli Deo Gloria!

***Horváth Géza** / Budapest*

MEGJELENT ISTEN ÜDVÖZÍTŐ KEGYELME

„Mi a megváltásban visszanyertük az Isten képviseletének jogát, feladatát és felelősségét!”

„Mert megjelent Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, és arra nevel minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, józanul, igazságosan és kegyesen éljünk e világban, mivel várjuk a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését, aki önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden gonoszságtól, és megtisztítson minket a maga népévé, amely jó cselekedetre törekszik.” (Tit 2,11-14)

Napjainkban egyre nehezebbnek tűnik, hogy – az idézett igeversre utalva – ebben a világban éljünk. Már nem csak a hírekben olvasunk elképesztő dolgokat, hanem közvetlen környezetünkben is működik a törvénytaposás, az erkölcstelenség. Az embereknek fogalmuk sincs, hogy valójában mit hisznek a keresztyének. Ez többek között abból is látszik, hogy buddhás mécsest tesznek az adventi koszorújukra, a politikusok nyíltan gyűlölik a keresztyéneket, a terroristák templomokban gyilkolnak. Emberek tömegei – a mérlegelésnek semmiféle szükségét nem érezve – jobban hisznek a facebookon megjelenő véleményeknek, mint a saját tapasztalataiknak,

Mindezek megjelennek a keresztyének között is. Egyrészt számos esetben olyan mértékben elmerülünk a világban, hogy alig lehet fölismerni bennünket, a másik véglet pedig az, amikor utálkozva félünk ettől a világtól. Isten igéje ezzel szemben arra hív, hogy éljünk benne, képviseljük őt, legyünk sóvá, enyhítsük nyomorúságát.

Mi motivál ebben bennünket? Mi indokolja, hogy kegyesen és józanul éljünk a világban? Nem más, mint ami a karácsony lényege, hogy Jézus **belépett ebbe a világba**!

Isten az embert ugyanis arra teremtette, hogy őt képviselje a teremtettségben. Az ember megtagadta ezt a hivatást, nem elégedett meg a jó, vagyis Isten ismeretével, enni kívánt a jó és gonosz tudásának fájáról. És azóta ismerkedik a Gonosszal, a gonoszsággal környezetében és saját szívében is. Napjaink közismert fogalma lett a „no-go zóna”. Ez olyan terület, térség, ahova nem tanácsos betévedni, és nem is vágyunk ezekre a helyekre. A bűnesettel a mennyeiek számára a mi földi világunk egy ilyen szennyes, ellenséges zóna lett. Istennek nem volt kötelessége közénk jönni. Krisztus élete a példa, hogy milyen súlyos és halálos események követték a földi megérkezését. Ahová szeretettel, szelídséggel, gyógyítással, csodákkal érkezett, ott nem fogadták be, végül pedig keresztre feszítik. Ő mégis megjelent közöttünk!

„Miattam, érettem!” – egy kereszt és ez a két szó volt édesapám Bibliájának borítójára hímezve. Krisztus az övéiért lépett be ebbe a világba, s nem érkezett hiába! Maradéktalanul elvégezte, amiért jött, egyet sem hagy elveszni az övéi közül, elmegy az utolsó elveszett bárányáért is! Ennek köszönhetjük, hogy ebben a világban csupa nagybetűs ÉLET-et élhetünk: megtisztított, Isten előtt igazzá nyilvánított szent életet. Ez másképpen, önerőből nem lehetséges, csak az ő kegyelmét, megváltását megragadva.

Krisztus eljövetele olyan kozmikus jelentőségű esemény volt, ami után sem a világ, sem a mi személyes életünk nem

maradhat úgy, mint azelőtt volt. Az, hogy ő megjelent, a benne hívőknek, a megváltottaknak a szent élet lehetősége – a vesztébe rohanó világnak pedig ítélet. Isten Fia testben eljött, s testileg mennybe ment. De nem vonult ki a világból! Meg akar jelenni mindenütt, ahol az övéi vannak! Mi a megváltásban visszanyertük az Isten képviseletének jogát, feladatát és felelősségét!

Igénk szerint mi – az ő népe – megváltottak, megtisztítottak, boldog reményűek, jócselekedetekre törekvők vagyunk. A mondat természetesen elsősorban kijelentő. De! El kell gondolkodnunk, hogyan jelenik ez meg életünkben! Nem ülhetünk ölbe tett kézzel! Alapigénk konkretizálja, hogy mi az, amire nekünk is törekednünk kell, amiben naponta gyakorolnunk kell magunkat, *„hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, józanul, igazságosan és kegyesen éljünk e világban”.* Nem veszhetünk bele a mindennapok, a megélhetés, az élet gondjainak sodrásába! Igen, élnünk, dolgoznunk, gyermeket nevelnünk, maszkot hordanunk kell, de ezen közben is – elsősorban! – megváltottak vagyunk.

„Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy amaz erőnek nagy volta Istené legyen, és nem magunktól való. Mindenütt nyomorgattatunk, de meg nem szoríttatunk; kétségeskedünk, de nem esünk kétségbe; Üldöztetünk, de el nem hagyatunk; tiportatunk, de el nem veszünk; Mindenkor testünkben hordozzuk az Úr Jézus halálát, hogy a Jézusnak élete is látható legyen a mi testünkben.” (2Kor 4,7–10 – Károli fordítás) Mindezeken elcsendesedve válaszoljunk konkrétan, személyesen az ige által föltett kérdésekre:

- Miben vagyunk hitetlenek? Mit jelentene megtagadni ezt a hitetlenséget? A hitetlenség lényegi eleme, hogy nem számol Istennel.
- Hol ragadott magával a világi kívánság? Hol veszítettük el az Isten iránti hálás, megelégített szívet? Hol találhatnánk azt ismét meg?
- Józanul, azaz Isten valóságán keresztül szemléljük a dolgokat? Miben változna a gondolkodásunk, ha hagynánk, hogy Isten kijózanítson bennünket?
- Kegyes élet a miénk? Van időnk a kegyességre? Az olyan kegyes szokásokra, mint az elmélyült csendesség, a családi áhítat, imaközösség, a testvéri kapcsolatok ápolása, az elveszettekért való küzdelem, a tisztesség miatt, akár még a kár elszenvedése is?

Várakozó emberek vagyunk: az Isten dicsőségének megjelenését, Krisztus újbóli eljövetelét várjuk. Advent van, hisszük, hogy ismét eljön! Ha őszinték vagyunk, sokszor nem is annyira őt várjuk vissza, hanem azért gondolunk szívesen megígért eljövetelére, mert a világtól vagyunk megcsömörlöttek. Óvónőként tapasztalom, hogy a gyerekek azonnal szeretnének hazamenni, mihelyt valami sérelem éri őket. Persze, nem pusztán azért várják szüleiket, hogy hazamehessenek az óvodából, hanem azért, mert szeretik őket.

Újuljunk meg az idei ünnepen az Isten közelségének örömében, az iránta érzett szeretetben! Ez csak akkor történik meg, ha időt szánunk rá, hogy találkozzunk vele, ha várakozással telve nézünk fel rá. Hiszen lénye mindenestől csodálatos; lehetetlen nem szeretni Jézus Krisztust, ha belepillantottunk iránt való kegyelmébe, szeretetébe, ami első eljövetelével megjelent!

***Zila Péterné** / Budapest*

VÍZKERESZT, VAGY AMIT AKARTOK

„... örömmel emlékeznek Krisztus megjelenésére, hogy vízkeresztségét követően elkezdte és végzi megváltó munkáját.”

Vízkereszt, vagy amit akartok – ez a címe a neves angol drámaíró, William Shakespeare (1564-1616) egyik legnépszerűbb vígjátékának. Művét felszabadult, vidám bolondozás, sokszoros félreértés és csalódás, kacagtató fordulat jellemzi. Valójában nem sok köze van vízkereszt ünnepéhez, ezt egyébként Lévay József, a darab fordítója is alátámasztja bevezetőjében: „… tartalma semmi összefüggésben sem áll ez ünneppel, erre nézve most már legfölebb találgatásnak van helye. Meglehet, azon véletlen körülménynek köszönte címét, hogy először a vízkereszt ünnepén, január 6-án került színre” (Lévay József fordítása). A világban a vízkereszt mégis ezáltal lett népszerűbbé, és azt ma már kevesen tudják, hogy mi is ennek az ünnepnek a valódi üzenete.

A Római Katolikus Egyháznak január 6-án megtartott, úgynevezett parancsolt ünnepéről van szó. Korábban szentkereszt (a latin egyházban „Epiphania Domini”, vagyis az „Úr megjelenése”) néven tartották számon. Egyébként a különböző keresztény egyházak másmás tartalmat állítanak ünneplésük középpontjába. A keleti egyházak elsősorban Jézus megkeresztelését, míg a nyugati egyházak a napkeleti bölcsek látogatását ünneplik ilyenkor. Emellett ekkor emlékeznek meg Jézus első csodatételéről is, amikor a kánai menyegzőn borrá változtatta a vizet. A protestáns egyházak közül az evangélikusok mindhárom eseményre emlékeznek, amíg a reformátusok inkább csak határnapnak tekintik a vízkeresztet, az epifániai időszak nyitónapjának (mint mondják, ez a nagyböjtig tartó örömteli időszak arra emlékeztet, hogy Jézus keresztségével megkezdte megváltói működését).

Vízkeresztet sokan a karácsonyi ünnepek záró napjának tekintik, sok helyen ekkor bontják le a karácsonyfát. Ugyanakkor kezdő nap is, hiszen vízkeresztkor veszi kezdetét a farsangi időszak.

Epifánia ünnepe először a 3. században tűnt fel a keleti egyházban, ekkor még Krisztus születésnapját ünnepelték ezen a napon (az ortodoxok egyébként ma is január 6-án emlékeznek Jézus születésére). Száz évvel később azonban Róma úgy látta jónak, hogy Krisztus születését a népszerű Mithrász napisten ünnepére (december 25.) tegye, ezért a Vízkereszt hamarosan új jelentést kapott. Nyugaton a háromkirályok imádásának, keleten pedig Krisztus Jordán folyóban történt megkeresztelkedésének ünnepe

lett. Az utóbbi gondolatot később a római katolikus egyház is átvette, sőt hozzácsatolták Jézus első csodájáról (a víz borrá változtatásáról a kánai menyegzőn) történő megemlékezést.

Az ünnephez számos népszokás, babona kötődik. Jézus megkeresztelkedésének emlékére a katolikus templomokban vizet szentelnek, amiből a hívek is hazavihetnek valamennyit. Ezzel itatták meg otthon állataikat, hogy azok ne legyenek betegek. Mások magukra locsolták betegségek vagy rontás ellen, sőt a földjeiket is meglocsolták, hogy áldás legyen a munkájukon. Ehhez kapcsolódik a napjainkban is gyakorolt vízkereszt napi házszentelés.

Miután az első századokban nem ünnepelték a karácsonyt, vízkereszttel kezdődött az egyházi esztendő: a sötét hónapokban Jézusban megjelent a Világ Világossága. A halál árnyékában élő emberiségnek felragyogott a fény, amely minden, e világon élő embert megvilágosít. Ezért az ortodox egyház a mai napig fény ünnepeként is emlegeti a vízkeresztet, és az egyházi esztendő legnagyobb ünnepei közé sorolja, amelyet nem lehet áttenni a legközelebbi vasárnapra, hanem az adott naptári napon kell azt megülni.

Ehhez ragaszkodik az evangélikus egyház is. Tagjai mindhárom eseményre, de leginkább a keleti bölcsek betlehemi látogatására emlékeznek, amikor azok elmentek a jászolban fekvő Jézushoz. Régen ezt úgy magyarázták, hogy a három akkor ismert kontinenst, Európát, Ázsiát és Afrikát képviselték, vagyis az egész világot elhozták hódolatukkal. Aranyat, tömjént és mirhát vittek a kisdednek. Azt hirdetik, hogy ekkor lett valósággá Jézusban a Világ Világossága, ezért szükséges elé járulni ezen a napon.

Mint a fentiekben már szó volt róla, a vízkereszt nem tartozik a református egyház ünnepei közé (ami nem jelenti azt, hogy alkalmanként ne emlékeznének rá). Csupán határnapnak tekinti az egyház, az ún. epifániai (görög szó, az Isten látható vagy hallható megjelenésére vonatkozik – a Szerk.) periódus kezdetének. Úgy vélik, ez a böjtfőig tartó örömteli időszak arra emlékeztet minket, hogy Krisztus megkeresztelésével megkezdődött messiási működése. Ezért emelte ki a homiletikájában Ravasz László püspök, hogy a vízkereszt „Jézus Krisztus dicsőségének a világban való megjelenését" hirdeti.

Mit jelent a vízkereszt a keresztyén hívő ember számára?

Az evangélikus egyházban élők a számukra előírt módon ünneplik. Istentiszteletet, igealkalmat tartanak. Számukra ez a kinyilatkoztatás ünnepe, amikor az Isten Fiának megjelenésére, Isten eljöttére, a testté lett Ige isteni dicsőségének felragyogására emlékeznek. Azt tartják, hogy ez az esemény volt a Szentháromság kinyilatkoztatása is, hiszen Jézus megkeresztelkedésénél egyszerre volt jelen az Atya, a Fiú és a Szentlélek. De hálát adnak a kánaáni menyegzőért, Jézus első csodájáért is, ahol Megváltónk megmutatta az ő dicsőségét, hogy „az Úr hatalma volt ővele" (Lk 5,17). Tartsuk tiszteletben ünneplésüket!

A református vagy egyéb protestáns egyházhoz tartozók – külön ünneplés helyett – örömmel emlékeznek Krisztus megjelenésére, hogy a vízkeresztségét követően elkezdte és végzi megváltó munkáját. Nem a vízkereszt napjához fűződő egyházi események ünneplése fontos számukra, inkább az ehhez köthető eseményeket leíró bibliai szakaszokat tanulmányozzák. Igyekeznek minél jobban megismerni Krisztus életművét, hogy még nagyobb hűséggel szolgáljanak Istennek, és hirdessék az evangéliumot minden teremtménynek.

Margit István / *Pécel*

BIBLIA A SZEMÉTDOMBON

(AZ ÉBREDÉSTÖRTÉNETI SOROZAT FOLYTATÁSA)

A világon megjelent könyvek közül a Bibliának jutott a legnehezebb sors. Volt, amikor elégették, elrejtették, befalazták a könyvet; üldözték a Biblia olvasóit vagy azokat, akik a Szentírást rejtegették. Ez a korszak, amiben élünk, már nem ilyen, de most is találkozhatunk különös jelenségekkel.

Én kétszer láttam Bibliát szemétdombon heverni, ennek a történetét szeretném megosztani.

Kisiskolás koromban tanítóim hitben járó emberek lehettek, mert sokszor beszéltek nekünk a misszióról, Molnár Máriáról. Ők hívták fel a figyelmünket, hogy a misszionáriusnő Debrecenben is tart beszámolót. Így történt, hogy 10 éves koromban, 1936-ban hallgathattam előadását. Ez annyira megragadott, hogy rövidesen vásároltam egy Bibliát, és így lettem rendszeres bibliaolvasó. Jóllehet, nem sokat értettem még belőle, de a világ legcsodálatosabb könyvének tartottam. Számos bibliai verset is megtanultam kívülről, aminek később jó hasznát vettem.

Középiskolásként megismerkedtem az SDG-vel (Soli Deo Gloria Református Diákszövetség). A Református Főgimnázium a debreceni Péterfia út elején állt. Ennek épülete mellett szerényen húzódott az a régi ház, amiben egy nagyobb terme volt az SDG-nek. Itt jöttünk össze vasárnap délutánonként, amikor hívő teológusok bibliaórát tartottak. Lelkesen énekeltük a szép lelki énekeket, a népdalokat. Többször is csoportosan látogattuk meg az iskolákat, ahol bibliai jeleneteket adtunk elő, szavaltunk és énekeltünk. Lelkesen énekeltük Balla Péter akkoriban írt énekeit.

Azonban különösnek tartottuk, hogy amikor minderről beszámoltunk a vallástanárainknak, és javasoltuk, hogy az SDG-t a református gimnáziumban is honosítsuk meg, akkor ezt hevesen ellenezték, sőt büntetést helyeztek kilátásba, ha valaki részt vesz ezeken a foglalkozásokon. Ezért ezt követően titokban jártunk az SDG órákra, ami nem volt egyszerű feladat. Sokszor trükköt is alkalmaztunk, hogy eljussunk az alkalmakra: arrafelé sétáltunk, mintha cél nélkül tettük volna, majd hirtelen beosontunk az utcai kapun. Mivel a Felvidéken abban az időszakban „szabadcsapatosok" tevékenykedtek, ezért magunkat is így neveztük el. Ebben az időszakban már a Biblia volt a legfőbb olvasmányom.

Majd elérte a háború Debrecent is, rendszeresek lettek a bombatámadások. Bibliámat féltve őriztem és mindig magamnál tartottam. 1944. október elején, egy vasárnapi SDG órán fogalmazódott meg bennem, hogy nekünk el kell hagynunk Debrecent. Elmondtam ezt szüleimnek, akik hasonló döntésre jutottak, és másnap, amikor a szovjet tankok már Hajdúszoboszló felől lőtték a várost, egy menekítő vonattal dombrádi rokonainkhoz utaztunk. Onnan pedig katonai szekéren Sárospatakon át Miskolcig, ahol vonatra szálltunk, majd egy napi utazással, nagy kerülővel Budapestre érkeztünk. Ica nővérem rögtön megesküdött a vőlegényével, mi pedig Nagytétényben kaptunk szállást.

Én naponta bejártam Budapestre, hogy valahol munkát kapjak, vagy valamit vásároljak. Két hétig sikerült is irodai munkát végeznem, de közben a nyilasok elrendelték az általános mozgósítást, a 16 és 60 év közötti férfiak számára, ezért nekem is be kellett vonulnom. Dunántúlon gyűjtötték össze bennünket, majd vonattal Felső-Sziléziába vittek. Ott töltöttük a karácsonyt, de olyan sokan voltunk, hogy egy nagy csapatban vonattal Lengyelország közepére szállítottak, hogy majd ott lesz a kiképzésünk. Katonai kiképzést azonban nem kaphattunk, mert közben az oroszok elindultak Varsó felé, így bennünket is útnak indítottak. Rettenetes hideg tél volt, (-20)–(-30) Celsius fok, s nekem addigra már a téli kabátom is eltűnt. Fejenként két katonai pokrócot kaptunk. Mivel az országút jeges volt, az egyiket szétvágva, a cipőnkre rögzítettük, így indultunk el nyugat felé gyalog. Éjszakára fedél alá húzódhattunk, s naponta egyszer kaptunk enni, de egész nap meneteltünk. Aki nem bírta, az lemaradt és megfagyott. Nem volt szabad ilyenkor segíteni senkit. Rettenetes volt átélni azt, hogy a hideg és a fáradság miatti álmosságot nem tudtuk leülve az árokparton kipihenni, mert az egyenlő lett volna a fagyhalállal. Közülünk többen így haltak meg. Ezért csak egy dolog segítette a túlélést: hevesen megráztuk magunkat, és erőteljesebben lépkedtünk, amíg az álmosság el nem múlt. Mindenképpen életben kellett magunkat tartani a több száz km-es úton.

Majd, amikor a szovjet csapatok bekerítettek bennünket, fogságba estünk, s onnantól visszafelé tereltek bennünket.

Gyötrelmes hetek következtek. Alig kaptunk enni. Vizet is az út árkából meríthettünk, ha megengedték az őreink. Több heti hányattatás után megérkeztünk egy nagy táborba, Prsemyslibe. A tábor bejáratánál mindenkit megmotoztak, a levéltárcát, és amit arra méltattak, azt elkobozták. Erre a sorsra jutott a Bibliám is, amit a katona a szemétdombra dobott. Utána nyúltam, hogy visszakérjem, de az őr tovább taszított, és a puskatussal oldalba is vágott. Fájó szívvel kellett búcsút vennem kedves Bibliámtól.

Ekkor kezdődött az én igazi fogságom, hiszen két évig nem láttam Szentírást. Viszont áldássá lett számomra, hogy addigra már sok bibliai szakaszt megtanultam. Este, lefekvéskor, néhány szóval imádkoztam, majd egy-egy igét idéztem fel emlékezetemből. Mindig így aludtam el. Nagy erősítés lett ez számomra a fogság időszakában.

Fogvatartóink az első perctől azzal hitegettek bennünket, hogy rövidesen hazamehetünk. Kezdetben örömmel készültünk is erre, de rövidesen megértettük, hogy ez csak általtás, „oroszos" ígéret, vagy biztatás, amit nem szabad komolyan venni.

Ebben az időszakban többször is eluralkodott rajtam az a gondolat, hogy mindennek vége, nincs tovább, és nem kerülök haza sohasem. A silány koszt, a nehéz munka számtalanszor annyira legyengített, hogy nem tudtam dolgozni. Szinte jártányi erőm se volt.

Az egyik nap megparancsolták, hogy takarítsuk ki a tábort, mert megyünk haza. Az összegyűlt szemetet a tábor mellett lévő szemétdombra hordtuk, ahol találtam egy magyar nyelvű Újszövetséget, ami a Zsoltárokat is tartalmazta. Óriási öröm töltött el, hiszen újra lett Bibliám!

Még azon a napon a következőt jegyeztem fel lapjaira: „Isten kegyelméből, a tábor mellett, egy szemétdombon találtam ezt az Újszövetséget, a hazaindulásunk előtti napon. Isten megmutatta a hazafelé vezető utat, és azt az utat, amelyet otthon kell járnom. Lemberg 1947. június 3."

Akkor még nem tudtam, hogy Isten ezzel kijelölte az otthoni utamat is, amit csak nagy belső küzdelmek után találtam meg. Pontosabban: az Úr talált meg engem. Így lett új életem!

A talált Újszövetség eredeti gazdájáról később sem tudtam meg semmit. Feltehetően hűséges olvasó volt, mert számos bibliai részt aláhúzott a könyvben. Lehet, hogy a fogság idején elhunyt, és Bibliáját a társai dobták a szemétdombra.

***Asztalos Zoltán** / Hajdúszoboszló*

Lukátsi Vilma

Éveink

A mienk lett, amikor születtünk,
ajándékunk – és terhünk – az Idő.
Életünkhöz kötötte a bugyrot,
Akitől kaptuk. – Tudjuk-e, ki Ő?
És tudjuk-e, olyan adomány ez,
hogy egyszer el kell számolnunk vele:
Mire használtuk? Hol vesztegettük?
Vagy mivel tömtük színültig tele?

Azt sem sejtjük, mennyi volt az érték,
Istentől kaptuk, majd Ő dönti el,
amikor utolsó esztendőnket
az Örökkévalóság nyeli el.
Azért óriási felelősség
elgondolkoznunk egy-egy fordulón:
minden évvel fogy a lehetőség,
és nem mehetünk vissza az úton!

És még ma sem tudunk róla többet,
bár ez a század titok-faggató,
ám minél több ismeretet ér el,
annál kevesebb a megnyugtató!
ISTEN szent ajándéka az élet:
Ő szabdalta az Időt évekre,
Ő taníts számlálni napjainkat,
Ő ad bölcsességet a szívekbe!

Áldott karácsonyt és új esztendőt kíván a Szerkesztőség!

„A bonyodalmas és
lelket kínzó tanításokra,
zűrzavaros és nyugtalanító
jövendölésekre,
a csodálatos ígéretekre,
a fájdalmas megpróbáltatásokra és
halálunk órájára nézve
nagy vigasztalás számunkra
az Istenbe vetett korlátlan hitünk."
(C. H. Spurgeon)

MÉG EGYSZER A VÉDŐOLTÁSRÓL

Öt évig tanultam orvoslást, majd ötven évig gyakoroltam. A legfontosabb, amit megtanultam, az az, hogyha találunk valami megoldást egy-egy betegségre, az soha nem a mi nagy eszünktől van, hanem Isten felülről való „jó ajándéka" (Jak 1,17). Ezt különösen is megismerhettük – az elmúlt évszázadok során – a fertőző betegségek és járványok esetében. Például a fekete himlő ma már számunkra elképzelhetetlen pusztítást végzett. Európában a járványok sokszor 45%-os halálozással jártak. A fekete himlő felelős az amerikai őslakosság, az indiánok 90%-ának kihalásáért.

Ám egyszer csak Urunknak tetszett ennek véget vetni. Megajándékozott minket a védőoltással, ráadásul még akkor, amikor az ember semmit sem tudott a szemmel nem látható kórokozókról, sem a baktériumokról, sem a vírusokról! Talán azért is cselekedett így, hogy ne a magunk nagy eszének tulajdonítsuk ajándékát. Kb. további 100 év telt el, mire a kórokozókat „megtanultuk" meglátni és azonosítani. Az évszázadok során, Isten ajándékaképpen, a legtöbb fertőzőbetegséget „sikerült" legyőznünk, és megszűntek a járványok…

Később, a mostani ezredfordulón, egy tudatos megtévesztéssel indult el az oltásellenesség. A terjesztők elképzeléseinek és feltételezéseinek semmi valóságalapja nincs, de eredménye azért lett. Az utóbbi években pl. ismét megjelent a kanyaró járvány a világ számos országában, mert az oltásellenesség következményeként az átoltottság csak 80% körüli, pedig a terjedés megállításához legalább 95%-os átoltottság szükséges. Manapság a kanyarójárványok adatait nem propagálják és nem frissítik naponta, mint a covidét, pedig sok százezren halnak meg miatta, többségében gyerekek – egy olyan betegségben, ami biztonsággal megelőzhető lenne.

Az oltásellenesség és a kanyaró újkori története típusos példája annak, amiről a Szentírásban olvasunk. A végidők közeledtével a Sátán el fogja hitetni, meg fogja téveszteni az egész földkerekséget (Jel 12,9).

Most ugyanez látszik ismétlődni a covid világjárvány kapcsán is. Ma már 60 millió feletti a regisztrált fertőzöttek száma, és közel másfél millióan haltak bele. És ez a halál általában „nehéz úton" érkezik, hetekig lélegeztetőgépen vegetálva. Senki nem ismeri, hogy ki és hogyan fog reagálni a fertőzésre, kinél lesz könnyű lefolyású, és ki az, aki lélegeztetőgépre kerül. Persze azt sem tudjuk, hogy a kezdetben tünetmentes eseteknél visszatér-e a betegség, és ha igen, akkor milyen módon? Ki tudja ma még, hogy esetleg a HÍV-vírushoz is hasonlóval állunk-e szemben?

Akik inkább félnek az oltástól, mint magától a betegségtől, azoknak a kijózanodáshoz ajánlanám, hogy csak egyetlen műszakot töltsenek el egy covidos intenzív osztályon!

Talán ezért is érthető, hogy a közel egy éve, a covid osztályokon betegekért küzdők nem félnek a védőoltástól.

Bár még azt sem tudjuk, mennyi ideig véd majd az oltás, ám már néhány hónapos védettség is képes lehet megszakítani a járvány pillanatnyi tombolását. Az influenza vírus elleni oltást is évente ismételni kell.

Az oltás kifejlesztése hosszadalmas a klinikai fázisok miatt, mert az a cél, hogy pontosan megismerjük a jó hatás tulajdonságait és az esetleg jelentkező, nem kívánatos hatásokat is.

Mivel az egészségügyben dolgozóknak van a legnagyobb szükségük a védettségre, őket fogják először és „tömegesen" oltani, és ez arra lesz jó, hogy a félelmeik szemüvegén át gyűjtött részismeretekkel rendelkező oltásellenesek megnyugodhassanak – ha ez náluk egyáltalán elérhető lesz.

Ha ma, a 7 milliárd ember többsége megengedheti magának, hogy elutasítsa Isten legnagyobb ajándékát, Jézus Krisztus kereszthalálát és megváltását, ehhez képest semmiség, ha valaki a covid elleni oltást nem fogadja el!

El kellene azon is gondolkozni, vajon ki akarja megakadályozni azt, hogy a járvány befejeződjön! Miközben az ige tanítja, hogy az ősellenség, ha lehet, meg akarja téveszteni még Isten népét is (Mt 24,24).

Bár csak Isten hívő népe, a közel lévő védőoltásban Urunk ajándékát ismerné fel! – mint ahogyan az is. Ez csupán hit és Urunk iránti bizalom kérdése.

Mert *„ki az az ember közületek, aki, ha a fia kenyeret kér tőle, követ ad néki? És ha halat kér, vajon kígyót ad-e neki? Ha azért ti, gonosz létetekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok jókat azoknak, akik kérnek tőle?!"* (Mt 7,9-11)

***Dr. Erdélyi Judit** / Budapest*

Halottaink: ✞ **Bükkösi Miklós** (1927) Budapest,
✞ **Koncz András** (1926) Nyíregyháza.

Ebben az esztendőben több olyan szolgáló testvért szólított a mennyei hazába Urunk, akiknek életét számunkra is áldások forrásává tette.

Most két Biblia Szövetséges alapító tagunktól búcsúzunk.

András bácsi a keleti végvárak harcosa és körzetfelelőse volt. Gondoskodó szeretettel ajándékozta meg az Úr, amit készségesen gyakorolt is: bibliaórát szervezett, látogatott, anyagi javaival, fizikai munkával segített, számon tartotta hittársait, a kereső embereket, és gyülekezetének is aktív munkása volt. Számos esetben tapasztaltuk, hogy a csendesnapokra utaztatva milyen szívesen ültetett volna még embereket gépkocsijába – de a lehetőség behatárolt volt.

Miklós bátyánkban olyan háttérembert ismerhettünk meg, akiről kevesen tudták, hogy közel két évtizedig szolgálatként vezette a BSz és az Országos Bibliaiskola Alapítvány gazdálkodásának könyvelését. A naplófőkönyvek őrzik míves kézírását, a precízen összeállított számoszlopokat, ami megbízható gazdálkodási alapot adott a lelki munkához. De számos csendeshét, csendesnap emlékezetes igeszolgálata őhozzá is kapcsolható. Gyülekezetének hűséges tagja, presbiter volt, s nyitott, együttérző szívet adott számára az Úr a drogos, megkötözött lelkű, szenvedő emberek felé is. A kezdetektől – az utolsó két ciklus kivételével – tanácstagként is szolgált, és az ő javaslatára kapta az Ébredés Alapítvány a nevét.

Isten kilenc és fél évtizedet adott számukra a földi léthez, s most beléptek az örökkévalóságba. Köszönjük az Úrnak, hogy ismerhettük őket, hogy földi hadseregébe besorozta András és Miklós bátyánkat. Köszönjük, hogy együtt harcolhattunk velük, hogy most, mint Jézus Krisztus áldott gyermekeire emlékezhetünk. S. D. G.!

Isten Szentlelke vigasztalja kegyelmesen az itt maradt özvegyet, árvákat, gyülekezetük tagjait és a BSz szolgáló közösségét!

Emlékük legyen áldott!

AZ ÉBREDÉS ALAPÍTVÁNY AJÁNLATA 2020-BAN

ÚJ KIADVÁNYAINK

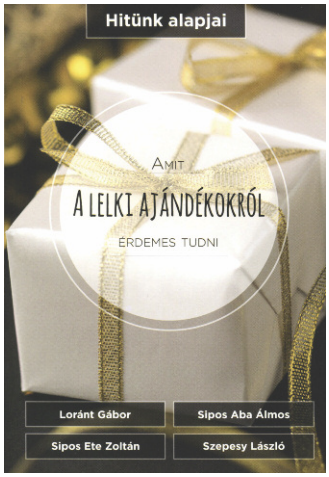

Amit a lelki ajándékokról érdemes tudni
Ára: 390,- Ft

Dr. Erdélyi Judit
Természetgyógyászat – visszaélések a hittel
Ára: 390,- Ft

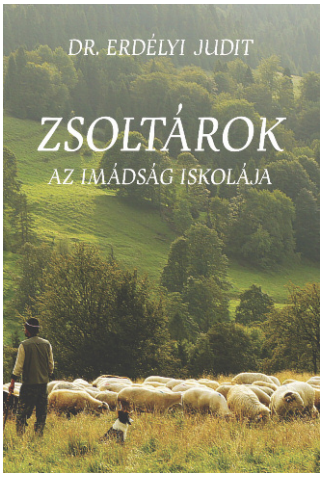

Dr. Erdélyi Judit
Zsoltárok – az imádság iskolája
Ára: 390,- Ft

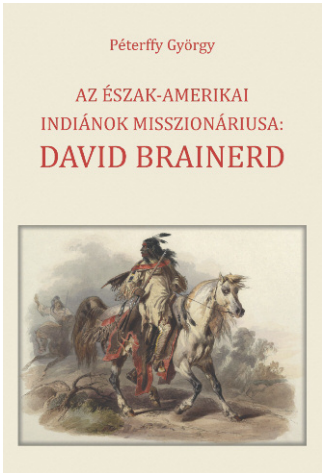

Péterffy György
Az észak-amerikai indiánok misszionáriusa: David Brainerd
Ára: 390,- Ft

ELŐKÉSZÜLETBEN

Alföldy-Boruss Dezső
Gondolatok a teremtésről

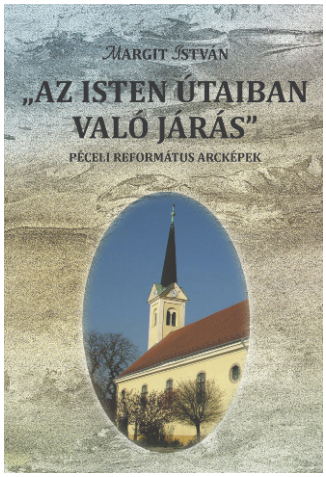

Margit István
„Az Isten útaiban való járás“

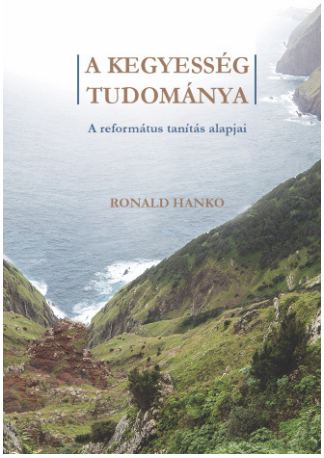

Hanko, Ronald
A kegyesség tudománya

Elérhetőségeink:
ÉBREDÉS Alapítvány,
2119 Pécel, Kálvin tér 2/B;
tel./fax:
(28) 452-334;
mobil:
(20) 9158-5811
web-shop:
www.bibliaszov.hu;
e-mail:
imargit@bibliaszov.hu

Tájékoztatás a BIBLIA ÉS GYÜLEKEZET 2021. évi előfizetéséhez

Tisztelettel tájékoztatjuk olvasóinkat, hogy a 2021. évben folyóiratunk *szabadeladási ára* **400 Ft/példány.**

Előfizetési díj

– Magyarországon **750 Ft***/előfizetői példány*, illetve **előfizetéskor 3.000 Ft/év** *(10 példány felett 2.500 Ft/év),*
– külföldön az *európai országokba:* **5.500 Ft/év,** – *tengeren túlra:* **6.700 Ft/év.**
Az előfizetés összege a folyóirathoz mellékelt ÉBA utalványon, illetve az alábbi folyószámlaszámon fizethető be:
Ébredés Alapítvány 11742331-20003610
(Kiadó)

PÁLYÁZAT
IGÉS LAPOK, KÁRTYÁK TERVEZÉSÉRE

A Biblia Szövetség Egyesület pályázatot hirdet igés képeslapok, kártyák tervezésére.
Olyan pályamunkákat várunk, amelyek újszerűek, illusztrációik az idézett ige megértését segítik, elmélyítik, esztétikusak és a ma emberét képesek megszólítani.
A pályamunkák bármilyen technikával készülhetnek: hagyományos technikával vagy digitális módszerekkel, grafikával, esetleg saját készítésű fotóval. Az egyetlen megkötés, hogy mások által készített, esetleg internetről kölcsönzött elemeket nem tartalmazhatnak – a pályázó a plágium kizárásáért jótáll.
Egy személy három munkával pályázhat: ezek alkothatnak sorozatot (azonos technikával készített, vagy azonos tematikájú, pl. karácsonyi, születéssel vagy gyásszal stb. kapcsolatos), de lehetnek egymástól független és különböző technikájú alkotások is. A pályázónak törekednie kell arra, hogy az illusztráció kapcsolódjon a választott bibliai ige tartalmához.
A pályázaton részt venni kizárólag elektronikus módon, a honlapunkon (www.bibliaszov.hu) közzétett jelentkezési lap felhasználásával lehet.
A honlapon található a választható igék listája is, a pályázók ezeket használhatják fel a pályamunkákhoz.
Legalább 300 dpi felbontású képeket várunk jpeg vagy png fájlformátumban.
A pályázat csak nevesítve, a kitöltött pályázati lap mellékleteként küldhető be.
A pályaművek elküldésével a pályázó – támogatásként, illetve nem számszerűsített adományként – hozzájárul a pályamű honlapunkon, folyóiratunkban történő közzétételéhez, ill. a Biblia Szövetség Egyesület részére átengedi az esetleges és kizárólagos felhasználás jogát. Ez lehet illusztrációként történő alkalmazás, sokszorosítás, nyomtatás, valamint ezek értékesítése.
A Biblia Szövetség Egyesület vállalja, hogy a pályaművek bármilyen megjelentetése minden esetben a szerző nevének feltüntetésével fog történni – kivéve, ha ezt alkotója kifejezett akaratával kizárja.
Részvételi korhatár nincs, elkészítési, illetve feltöltési határidő:

2021. február 15.

A beküldött munkákat elbíráljuk, a közölhetőket szeretnénk folyamatosan közzé tenni honlapunkon, kiadványainkban, illetve igéskártyaként, képeslapként kinyomtatni.
Minden pályaművet köszönettel visszaigazolunk majd.
Örömmel és érdeklődéssel várjuk a munkákat, bízva abban, hogy sok olyan alkotás születik, ami méltó arra, hogy Isten mindennél becsesebb Igéjét kortársainkhoz közelebb vigye.
„… magasztalom nevedet…, mert mindennél magasztosabbá tetted nevedet és beszédedet.”
(Zsoltárok 138,2)

Biblia Szövetség Egyesület

A **Biblia és Gyülekezet** című folyóiratra a ***11742331-20003610*** számlaszámon vagy postai utalványon lehet előfizetni
Előfizetési díj 2021-ben: *belföldre:* 3.000,- Ft/év; (10 pld. felett 2.500,- Ft/pld.); *külföldre: – európai országokba* 5.500,- Ft/év; *– egyéb országokba* 6.700,- Ft/év. Az előfizetés nélküli árus példány ára 400,- Ft. A folyóirat megjelenik negyedévenként.
A Biblia és Gyülekezet szerkesztősége és kiadóhivatala a Biblia Szövetség Egyesület címén
Kiadja a Biblia Szövetség Egyesület megbízásából az Ébredés Alapítvány, felelős kiadó: *Szabó László*
* * *
Biblia Szövetség Egyesület címe: H-2119 Pécel, Kálvin tér 2/B Telefon/fax: 06 (28) 452-334 Internet: www.bibliaszov.hu E-mail: bsz@bibliaszov.hu
felelős szerkesztő: *Sipos Ajtony Levente;* szerkesztő: *dr. Mikolicz Gyula;* szerkesztőbizottság: *Alföldy-Boruss Dezső, dr. Cs. Nagy János, Margit István, dr. Mikolicz Gyula, Sipos Ajtony Levente, Sipos Ete Zoltán;* tördelés: *Horváth Mária*
Címlap fotó: Internetről
Fotók: *a programok résztvevőitől*
– Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza! –
Nyomtatás: Prime Rate Kft. 1044 Bp., Megyeri út 53. – HU-ISSN 0866-2932 (nyomtatott) – ISSN 2064-0269 (online)